PAOLO MENGOZZI
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2011. április 14.[1]

C-191/09. P. és C-200/09. P. sz. egyesített ügyek

Az Európai Unió Tanácsa (C-191/09. P. sz. ügy),
Európai Bizottság (C-200/09. P. sz. ügy)
kontra
Interpipe Niko Tube,

Interpipe NTRP

„Fellebbezés — Közös kereskedelempolitika — Dömping — 384/96/EK rendelet — A 2. cikk (10) bekezdése, a 3. cikk (2) bekezdése, a 18. cikk (3) bekezdése és a 19. cikk (3) bekezdése — A rendes érték és az exportár összehasonlítása — Kiigazítás — Védelemhez való jog — Egyes, Horvátországból, Romániából, Oroszországból és Ukrajnából származó varrat nélküli vas- és acélcsövek behozatala — 2006/954/EK rendelet — Az uniós gazdasági ágazat együttműködése — Bizalmas adatok felhasználása”

Tartalomjegyzék

I – Bevezetés 4

II – A jogvita előzményei és a megtámadott ítélet 4

III – A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei 6

IV – Elemzés 8

A – A fellebbezéseknek az Elsőfokú Bíróság által – az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján elvégzett kiigazítással kapcsolatos értékelés során – elkövetett téves jogalkalmazásra alapított jogalapjairól 8

1. A fellebbezéseknek a gazdasági egység fogalmára vonatkozó ítélkezési gyakorlat analógia útján való alkalmazása miatti téves jogalkalmazásra alapított jogalapjairól 8

a) A felek érvei 8

b) Elemzés 9

1 — Eredeti nyelv: francia.

2. A fellebbezéseknek az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján elvégzett kiigazítás alkalmazásának feltételei együttes fennállására vonatkozó bizonyítási teher megállapítása során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított jogalapjairól 14

a) A felek érvei 14

b) Elemzés 14

3. A fellebbezéseknek a bírósági felülvizsgálat korlátainak megsértésére alapított jogalapjairól. 15

a) A felek érvei 15

b) Elemzés 16

B – A csatlakozó fellebbezésnek a SEPCO által az NTRP által gyártott csövek tekintetében teljesített ügyletek kapcsán az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának alkalmazása során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított harmadik jogalapjáról 20

1. A felek érvei 20

2. Elemzés 21

C – A fellebbezéseknek az elsőfokú eljárás felpereseinek az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján elvégzett kiigazítással összefüggésben fennálló védelemhez való joga megsértésének megállapítása kapcsán elkövetett téves jogalkalmazásra alapított jogalapjairól ... 22

1. A felek érvei 22

2. Elemzés 24

D – A Niko Tube és az NTRP által benyújtott csatlakozó fellebbezés első két jogalapjáról 27

1. A csatlakozó fellebbezésnek az Elsőfokú Bíróság által a rendes érték számítására vonatkozóan végzett vizsgálat során állítólagosan elkövetett téves jogalkalmazásokra vonatkozó első jogalapjáról 28

a) A jogvita lényeges, a KE4 tesz alá tartozó atomcsövek kizárására vonatkozó előzményei 28

b) A csatlakozó fellebbezés első jogalapjának öt részéről 30

c) A védelemhez való jog és a bírósági felülvizsgálat határainak megsértésére alapított első két részről 30

i) A felek érvei 30

ii) Elemzés 31

d) Az egyik jogalap megválaszolásának elmulasztására alapított harmadik részről42 32

i) A felek érvei 32

ii) Elemzés 32

e) A gondossági kötelezettségre vonatkozó nyilvánvaló értékelési hibára alapított negyedik részről 32

i) A felek érvei 32

ii) Elemzés 33

f) A bizonyítékok egyértelműségének elferdítésére alapított ötödik részről 34

i) A felek érvei 34

ii) Elemzés 34

2. A csatlakozó fellebbezésnek az Elsőfokú Bíróságnak az uniós gazdasági ágazatnak okozott kár meghatározására irányuló vizsgálata keretében elkövetett téves jogalkalmazásra alapított második jogalapjáról 36

a) Előzetes megfontolások 36

b) A csatlakozó fellebbezés második jogalapjának az alaprendelet 3. cikke (2), (3), és (5)–(7) bekezdésének állítólagos megsértésével kapcsolatos vizsgálat során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított nyolc részéről 37

i) A jogvita releváns szempontjainak lényeges előzményei és az Elsőfokú Bíróság megfontolásai 37

ii) A felek érvei 39

iii) Elemzés 40

– Az első két részről 40

– A megtámadott ítélet 111. pontjában felsorolt kapcsolt társaságokra vonatkozó egyéb részekről 41

– A Productos Tubularesre vonatkozó kifogásokról 42

– A Dalmine hat kapcsolt társaságára vonatkozó kifogásokról 43

– A VMOG Egyesült Királyságra vonatkozó kifogásokról 44

c) A csatlakozó fellebbezés második jogalapjának az alaprendelet 19. cikke (3) bekezdése állítólagos megsértésének vizsgálata során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított két részéről 45

i) A felek érvei 45

ii) Elemzés 45

V – Az Elsőfokú Bíróság előtti keresetről 48

VI – A költségekről 48

VII – Végkövetkeztetések 49

I – Bevezetés

1. Fellebbezéseivel az Európai Unió Tanácsa (C-191/09. P. sz. ügy) és az Európai Bizottság (C-200/09. P. sz. ügy) azt kéri a Bíróságtól, hogy helyezze hatályon kívül az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának az Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP kontra Tanács ügyben 2009. március 10-én hozott ítéletét (a továbbiakban: megtámadott ítélet)[2] abban a részében, amelyben az megsemmisítette a Horvátországból, Romániából, Oroszországból és Ukrajnából származó, egyes varrat nélküli vas- és acélcsövek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről, a 2320/97/EK és a 348/2000/EK tanácsi rendeletek hatályon kívül helyezéséről, a többek között Oroszországból és Romániából származó, egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acélcsövek behozatalára vonatkozó dömpingellenes vámok időközi és intézkedés megszűnésére irányuló felülvizsgálatának megszüntetéséről és a többek között Oroszországból és Romániából, valamint Horvátországból és Ukrajnából származó egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acélcsövek behozatalára kivetett dömpingellenes vámok időközi felülvizsgálatának megszüntetéséről szóló, 2006. június 27-i 954/2006/EK tanácsi rendelet[3] (a továbbiakban: a megtámadott rendelet) 1. cikkét.

2. Válaszbeadványában az Interpipe Niko Tube (a továbbiakban: Niko Tube) és az Interpipe NTRP (a továbbiakban: NTRP) csatlakozó fellebbezést terjesztett elő, a Bíróság eljárási szabályzatának 116. cikkével összhangban, mivel az Elsőfokú Bíróság elutasította kereseti kérelmeiket.

II – A jogvita előzményei és a megtámadott ítélet

3. A Niko Tube és az NTRP két, varrat nélküli csöveket gyártó ukrán társaság. Két értékesítő társasággal állnak kapcsolatban, mégpedig az ukrajnai székhelyű SPIG Interpipe-pal (a továbbiakban: SPIG) és a svájci székhelyű SEPCO-val.

4. Egy panaszt követően a Bizottság 2005 márciusában dömpingellenes eljárást indított egyes, többek között Ukrajnából származó, varrat nélküli vas- és acélcsövek behozatalával kapcsolatban.

5. A dömpingre és az ezen keresztül okozott kárra vonatkozó vizsgálat a 2004. január 1-je és a 2004. december 31-e közötti időszakra vonatkozott. A kárértékelés szempontjából releváns fejlemények vizsgálata a 2001. január 1-jétől 2004. december 21-ig tartó időszakra terjedt ki.

6. Tekintettel a közösségi termelők nagy számára, a Bizottság – a 2004. március 8-i 461/2004/EK tanácsi rendelettel[4] módosított, az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK tanácsi rendelet[5] (a továbbiakban: alaprendelet) 17. cikkének megfelelően – a vizsgálat céljából öt közösségi termelőből álló mintát választott. A kezdeti összetételben a minta a következő öt közösségi termelőt foglalta magában: a Dalmine SpA (a továbbiakban: Dalmine), a Benteler Stahl/Rohr GmbH, a Tubos Reunidos SA (a továbbiakban: Tubos Reunidos), a Vallourec & Mannesmann France SA és a V&M Deutschland GmbH. Mivel a Benteler Stahl/Rohr GmbH úgy döntött, hogy nem működik együtt, a Bizottság az ő helyére a Rohrwerk Maxhütte GmbH-t választotta.

7. A 2005. június 6-i, illetve 2005. július 14-i levelével a Niko Tube és az NTRP, valamint a SPIG és a SEPCO megküldte a Bizottságnak a dömpingellenes kérdőívre adott válaszait. Az ellenőrző látogatások a Niko Tube és az NTRP, valamint a SPIG telephelyein 2005. november 17-től 26-ig tartottak.

2 — A T-249/06. sz. ügyben hozott ítélet (EBHT 2009., II-383. o.).

3 — HL L 175., 4. o.

4 — HL L 77., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 150. o.

5 — HL L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 10. kötet, 45. o.

8. A Bizottság 2006. február 27-én megküldte a Niko Tube-nak és az NTRP-nek az első végleges tájékoztatót, amely részletesen ismertette azon tényeket és indokokat, amelyek alapján a Bizottság végleges dömpingellenes intézkedések elfogadását javasolta.

9. 2006. március 22-i levelével a Niko Tube és az NTRP hivatalosan vitatta a Bizottságnak az első végleges tájékoztatóban foglalt megállapításait. Azzal érveltek, hogy a Bizottság tévedésből olyan termékekre vonatkozó adatokat vett fel, amelyeket nem ők gyártottak, hogy a Bizottság az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének első albekezdésével össze nem egyeztethető módon a rendes értéket és az exportárat különböző kereskedelmi szinteken hasonlította össze, és hogy a Bizottság megsértette az alaprendelet 2. cikkének (9) bekezdését azáltal, hogy a SEPCO-t importőrként kezelte, és azáltal, hogy az exportárat becsléssel határozta meg.

10. Két, a Niko Tube és az NTRP részvételével tartott tárgyalást, illetve az e társaságokkal való későbbi kapcsolatfelvételt követően 2006. április 24-én a Bizottság elfogadta a második tájékoztatót. Ebben a Bizottság elutasította bizonyos, a Niko Tube és az NTRP által nem gyártott termékek, vagyis a KE4 termék-ellenőrzési szám (a továbbiakban: tesz) alá tartozó áruknak a rendes érték számításából való kizárására irányuló kérelmet. A Bizottság a SEPCO értékesítési árait sem az alaprendelet 2. cikke (9) bekezdése alapján, hanem az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján igazította ki. Végül e dokumentumban a Bizottság tájékoztatást nyújtott a közösségi gazdasági ágazat együttműködéséről.

11. A 2006. április 26-i telefaxával a Niko Tube és az NTRP emlékeztette a Bizottságot, hogy a dömpingellenes kérdőívre adott válaszaikban szereplő és a Bizottság tisztviselői által megvizsgált adatok bizonyítják, hogy ők nem gyártanak a KE4 tesz alá tartozó atomcsöveket.

12. E társaságok a második tájékoztatóval kapcsolatos összes észrevételüket a 2006. május 4-i levélben közölték a Bizottsággal.

13. 2006. június 7-én a Bizottság elfogadta és közzétette a dömpingellenes rendeletre vonatkozó végleges javaslatát.

14. A Niko Tube-hoz és az NTRP-hez 2006. június 26-án 19 óra 6 perckor érkezett telefaxban a Bizottság válaszolt az e társaságok által a 2006. április 26-i telefaxban és a 2006. május 4-i levélben felhozott érvekre, kivéve a közösségi gazdasági ágazat együttműködésének hiányára vonatkozó érvet. A Niko Tube-nak és az NTRP-nek 2006. június 16-án küldött és hozzájuk 2006. június 27-én érkezett levéllel a Bizottság válaszolt a közösségi gazdasági ágazatnak az eljárásban való részvételére vonatkozó megjegyzéseikre.

15. 2006. június 27-én a Tanács elfogadta a megtámadott rendeletet.

16. E rendelettel a Tanács 25,1%-os dömpingellenes vámot vetett ki egyes, a Niko Tube és az NTRP által behozott varrat nélküli vas- és acélcsövekre.

17. A Niko Tube és az NTRP a megtámadott rendelet megsemmisítése iránti keresetet nyújtott be az Elsőfokú Bírósághoz.

18. Megsemmisítés iránti kérelmük alátámasztása céljából az elsőfokú eljárás felperesei hat jogalapra hivatkoztak, amelyek vizsgálatát azon tények alapján, amelyekre vonatkoznak, az Elsőfokú Bíróság a következő öt cím alá csoportosította át:

– A rendes érték számításáról;

– Annak következményeiről, hogy a közösségi termelők kapcsolt társaságai nem adtak választ a kérdőívre;

– A SEPCO értékesítési árán végzett kiigazítás;

– Az (elsőfokú eljárás) felpereseinek kötelezettségvállalásra vonatkozó felajánlásáról;

– A SPIG értékesítési, adminisztratív és más általános költségeinek a kezeléséről.

19. A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság az elsőfokú eljárás felperesei által hivatkozott jogalapok többségét elutasította.

20. Az NTRP által gyártott csövekre vonatkozó ügyletek tekintetében ugyanakkor helyt adott az elsőfokú eljárás felperesei által hivatkozott negyedik jogalap azon részének, amely az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló értékelési hibán alapul, és amely azzal volt kapcsolatos, hogy a Tanács kiigazította a SEPCO által alkalmazott exportárat.

21. Az Elsőfokú Bíróság emellett az elsőfokú eljárás két felperese tekintetében helyt adott a hatodik jogalap azon részének, amely a védelemhez való jognak ugyanezen kiigazítás alkalmazása során történt megsértésén alapult.

22. Az Elsőfokú Bíróság ezért megsemmisítette a megtámadott rendelet 1. cikkét, mivel az elsőfokú eljárás felperesei által gyártott termékek Európai Közösségbe irányuló exportjai esetében megállapított dömpingellenes vám meghaladta azt a vámot, amely akkor lett volna alkalmazandó, ha az exportárat nem igazították volna ki jutalékkal azokban az esetekben, amikor az értékesítések a SEPCO kapcsolt társaságának közvetítésével történtek.

III – A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

23. 2009. május 27-én és 29-én a Bizottság és a Tanács fellebbezést nyújtott be a megtámadott ítélet ellen.

24. A Bíróság elnökének 2009. július 15-i végzésével a két ügyet – az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az ítélethozatal céljából – egyesítették.

25. A fellebbezésében a Tanács azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet egyrészt abban a részében, amelyben megsemmisítette a megtámadott rendelet 1. cikkét, másrészt abban a részében, amelyben a Tanácsot kötelezte saját költségeinek, valamint az elsőfokú eljárás felperesei költségei negyedének viselésére;

– a keresetet teljes egészében utasítsa el;

– az elsőfokú eljárás felpereseit kötelezze a fellebbezéssel és az Elsőfokú Bíróság előtti eljárással kapcsolatos költségek viselésére.

26. A fellebbezésében a Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítélet rendelkező részének 1. pontját;

– a keresetet teljes egészében utasítsa el;

– az elsőfokú eljárás felpereseit kötelezze a Bizottság részéről a jelen fellebbezéssel kapcsolatban felmerült költségek viselésére.

27. Válaszbeadványaikban a Niko Tube és az NTRP azt kérik, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a Tanács fellebbezését, mivel az részben elfogadhatatlan, és mindenesetre teljességgel megalapozatlan;

– utasítsa el a Bizottság fellebbezését, mivel az részben elfogadhatatlan, és mindenesetre teljességgel megalapozatlan;

– hagyja helyben a megtámadott ítéletet abban a részében, amelyben az helyt adott az elsőfokú eljárás felperesei jogalapjainak, valamint abban a részében, amelyben megsemmisítette a megtámadott rendeletet amiatt, mert a Niko Tube és az NTRP által gyártott termékek Európai Közösségbe irányuló behozatalaira megállapított dömpingellenes vám meghaladta azt a vámot, amely akkor lett volna alkalmazandó, ha az exportárat nem igazították volna ki jutalékkal azokban az esetekben, amikor az értékesítések a SEPCO kapcsolt társaság közvetítésével történtek;

– hagyja helyben a megtámadott ítéletben kimondott költségviselésre kötelező részt, és a Tanácsot kötelezze az elsőfokú eljárás felperesei részéről a Bíróság előtti eljárásban a Tanács fellebbezése folytán felmerült költségek viselésére;

– a Bizottságot kötelezze az elsőfokú eljárás felperesei részéről a Bíróság előtti eljárásban a Bizottság fellebbezése folytán felmerült költségek viselésére. Utóbbinak mindenképpen viselnie kell saját költségeit és az elsőfokú eljárás felperesei részéről a Bíróság előtti eljárásban adott válasszal kapcsolatban felmerült költségeket, mivel úgy döntött, hogy külön fellebbezést nyújt be a megtámadott ítélettel szemben, pedig álláspontját az ügyben beavatkozóként fellépve is kifejthette volna. A Bíróság előtti eljárással kapcsolatban a Bizottság részéről felmerült költségeket mindenképpen a Bizottságnak kell viselnie.

28. Csatlakozó fellebbezésében a Niko Tube és az NTRP azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, mivel az Elsőfokú Bíróság nem semmisítette meg a megtámadott rendeletet teljes egészében, és mivel az elsőfokú felpereseket az előtte lefolyt eljárásban felmerült költségek háromnegyedének viselésére kötelezte;

– hozzon jogerős döntést az ügyben, és a megtámadott rendeletet teljes egészében semmisítse meg;

– a Tanácsot és a Bizottságot kötelezze saját költségeik, valamint az elsőfokú eljárás felperesei részéről az Elsőfokú Bíróság és a Bíróság előtti eljárások keretében felmerült költségek viselésére.

29. A csatlakozó fellebbezésre adott válaszaikban a Tanács és a Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a csatlakozó fellebbezést;

– másodlagosan, utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bírósághoz;

– az elsőfokú eljárás felpereseit kötelezze a csatlakozó fellebbezéssel kapcsolatos költségek viselésére.

30. A felek meghallgatására a 2010. november 18-i tárgyaláson került sor.

IV – Elemzés

31. Fellebbezésének alátámasztásaként a Tanács hét jogalapra hivatkozik. Az első négy jogalap az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 177–187. pontjában az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján elvégzett kiigazítással kapcsolatos értékelésre, illetve ennek következtében a 196. és 197. pontban elvégzett értékelésre vonatkozik. E jogalapok lényegében azonosak a Bizottság által – annak fellebbezésében – előadott első három jogalappal. Így tehát e jogalapokat együttesen kell vizsgálni.

32. Mivel csatlakozó fellebbezésében a Niko Tube és az NTRP azt is kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság részben elutasította az elsőfokú eljárásban előterjesztett, az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának alkalmazásával kapcsolatos jogalapjukat, azt javaslom, hogy csatlakozó fellebbezésük harmadik jogalapját közvetlenül a fellebbezések e rendelkezésre vonatkozó jogalapjait követően vizsgáljuk meg.

33. A fellebbezésben a Tanács három másik, az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazására alapított jogalapra hivatkozik, mivel az a megtámadott ítélet 202–211. pontjában megállapította, hogy az elsőfokú eljárás felpereseinek védelemhez való jogát az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontja alapján elvégzett kiigazítással összefüggésben megsértették. E jogalapok párhuzamosan elemezhetők a Bizottság által előadott negyedik jogalappal, amely a megtámadott ítélet ugyanezen pontjait kifogásolja.

34. Végül megvizsgálom a Niko Tube és az NTRP által a csatlakozó fellebbezésben ismertetett első két jogalapot, amelyek az Elsőfokú Bíróság által nem az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának alkalmazásával kapcsolatban végzett értékelésekre vonatkoznak.

A – *A fellebbezéseknek az Elsőfokú Bíróság által – az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján elvégzett kiigazítással kapcsolatos értékelés során – elkövetett téves jogalkalmazásra alapított jogalapjairól*

35. E jogalapok az Elsőfokú Bíróság érvelésének három szempontjára vonatkoznak. Először is, a Tanács és a Bizottság azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság analógia útján alkalmazta a gazdasági egységnek a rendes érték számításával összefüggésben kialakított fogalmára vonatkozó ítélkezési gyakorlatot. Másodszor, úgy vélik, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen terhelte e két intézményre annak bizonyítását, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának alkalmazási feltételei teljesültek. Harmadszor, a Tanács és a Bizottság azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság túllépte bírósági felülvizsgálati jogkörét.

1. A fellebbezéseknek a gazdasági egység fogalmára vonatkozó ítélkezési gyakorlat analógia útján való alkalmazása miatti téves jogalkalmazásra alapított jogalapjairól

a) A felek érvei

36. A Tanács és a Bizottság azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 177. pontjában úgy vélte, hogy a Bíróságnak a rendes érték kiszámítása szempontjából releváns, a gazdasági egység fennállásának figyelembevételére vonatkozó állandó ítélkezési gyakorlata analógia útján alkalmazható az exportár kiszámítása során. Ezen intézmények szerint a rendes érték kiszámítására, az exportár kiszámítására és ezek összehasonlítására több külön szabály vonatkozik, amelyeket külön-külön is tiszteletben kell tartani. A gazdasági egység fogalma kizárólag egyes sajátos helyzetekre vonatkozik az exportőrök belső piacán. Az tehát csupán a rendes érték kiszámítása során releváns. A Bizottság szerint ezt az értékelést megerősíti a Bíróság azon ítélkezési gyakorlata, amelyre az Elsőfokú Bíróság nem hivatkozott a megtámadott határozatban.

37. A Tanács és a Bizottság emellett rámutat az Elsőfokú Bíróság érvelésének belső következetlenségére, amennyiben az a megtámadott ítélet 177. pontjában jelzi, hogy analógia útján alkalmazza a gazdasági egység fogalmát az exportár számítására, holott az előtte folyó jogvita az említett ár kiszámítását követő kiigazításra vonatkozik.

38. Figyelemmel a fenti megfontolásokra a Tanács és a Bizottság ezenfelül előadja, hogy az Elsőfokú Bíróságnak ki kellett volna fejtenie azokat az okokat, amelyek miatt úgy vélte, hogy a gazdasági egység fogalma analógia útján alkalmazható az exportár meghatározásával összefüggésben.

39. A Niko Tube és az NTRP mindenekelőtt előadja, hogy ez a jogalap elfogadhatatlan, mivel a Tanácsnak és a Bizottságnak már volt lehetősége az Elsőfokú Bíróság előtt arra, hogy vitassa a gazdasági egység fogalma használatának relevanciáját.

40. Ezt követően az ügy érdemi részét illetően a Niko Tube és az NTRP úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen döntött úgy, hogy a gazdasági egység fogalma releváns az exportárnak az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának alapján végzett kiigazítása előtti és utáni meghatározása során. Az ellenőrzés fennállásának, és a jogilag önálló társaságokból álló csoporton belül a gyártási és értékesítési tevékenységek felosztásának kérdése a valós gazdasági helyzet megállapítására korlátozódik, vagyis az összekapcsolódó külön jogalanyok szerepeinek és feladatainak leírására. Mivel az Elsőfokú Bíróság elismeri, hogy külön szabályok vonatkoznak a rendes érték és az exportár megállapítására, e társaságok véleménye szerint nem meglepő, hogy „analógia útján” hivatkozik arra az elgondolásra, amely szerint a tevékenységek felosztása nem képezi akadályát annak, hogy az érintett jogalanyok gazdasági egységet alkossanak. Emellett az, hogy a gazdasági egység fennállásának eltérő hatása lehet attól függően, hogy a rendes érték vagy az exportár meghatározásáról van-e szó, nem gátolja azt, hogy a Bíróság által mindeddig egyébként csak bizonyos jogviták keretében vizsgált fogalommal kapcsolatos állandó ítélkezési gyakorlatot szélesebb körben alkalmazzák.

b) Elemzés

41. Kiindulásként úgy vélem, hogy a Niko Tube és az NTRP által hivatkozott elfogadhatatlansági kifogást el kell utasítani. Az, hogy a Tanács és a Bizottság adott esetben vitathatta volna a gazdasági egység fogalma alkalmazásának relevanciáját az Elsőfokú Bíróság előtt folyamatban lévő eljárás során, semmilyen módon nem fosztja meg őket attól a lehetőségtől, hogy kifogásolják az említett bíróság által a megtámadott határozatban e tekintetben kifejtett értékelést. Mindent összevéve, ezen ítélet egyetlen pontja sem hivatkozik arra, hogy e két intézmény hozzájárult volna az említett fogalomnak az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján végzett kiigazítás keretében való alkalmazásához.

42. Az ügy érdemét illetően mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése alapján egy termék akkor tekinthető dömpingelt terméknek, ha az Unióba irányuló exportára alacsonyabb, mint egy hasonló terméknek a rendes kereskedelmi forgalomban az exportáló országban alkalmazott összehasonlítható ára.

43. Az alaprendelet szerint a dömpingkülönbözet az az összeg, amellyel a rendes érték az exportárat meghaladja. A dömping fennállásának megállapítása tehát a rendes gazdasági ügyletek során az exportáló országban független vásárlók által fizetett vagy fizetendő árakon alapuló rendes érték és az exportár, vagyis az Unióba irányuló export során értékesített termékért ténylegesen fizetett vagy fizetendő ár tisztességes összehasonlításán alapul.

44. A rendelet 2. cikkének (10) bekezdése szerint a tisztességes összehasonlítást ugyanazon a kereskedelmi szinten, az egymáshoz képest – amennyire csak lehetséges – azonos időben történt eladások vonatkozásában és az árak összehasonlíthatóságát befolyásoló egyéb különbségek figyelembevételével kell elvégezni. Ha az így megállapított rendes érték és az exportár összehasonlítása ezen az alapon nem lehetséges, akkor a rendelet ugyanezen rendelkezése előírja, hogy az árakat és az árak összehasonlíthatóságát állítólagosan és kimutatottan befolyásoló eltéréseket megfelelő kiigazítások formájában minden egyes esetben figyelembe kell venni.

45. Azok között a tényezők között, amelyek alapján a kiigazításra sor kerülhet, szerepel az említett rendelet 2. cikkének „Jutalékok" című (10) bekezdése. E rendelkezés szerint „[k]i kell igazítani a szóban forgó eladások után kifizetett jutalékok különbségeit. A jutalék fogalma magában foglalja azt az árrést is, amelyet az adott termék vagy a hasonló termék kereskedője akkor kap, ha ez a kereskedő hasonló feladatokat lát el, mint a jutalék alapján dolgozó ügynök".

46. A megtámadott rendelet 132. pontja, illetve a Tanács és a Bizottság előadásai szerint a Tanács az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján kiigazítást alkalmazott a Niko Tube és az NTRP SEPCO közvetítésével az Unióban megvalósított minden értékesítésére vonatkozó exportár csökkentésére, függetlenül attól, hogy arra kizárólag a SEPCO-n vagy a SEPCO-n és a SPIG-en keresztül került sor.

47. A kiigazítás következtében nőtt a különbség a Niko Tube és az NTRP termékeinek rendes értéke és exportára között, ennélfogva nőtt a dömpingkülönbözet is.

48. A Tanács szerint az így alkalmazott kiigazítás a következő két megfontoláson alapult. Először is, a SEPCO-t olyan kereskedőnek tekintették, amelynek feladatai „hasonlítanak a jutalékalapon dolgozó ügynökéhez", mivel egyrészt a Niko Tube és az NTRP, másrészt pedig a SEPCO eladóként és vásárlóként fellépve ugyanolyan gazdasági eredményeket értek el, mint az utasítást adó és az ügynök viszonyában. Másodszor, eltért egymástól a rendes érték és az exportár, vagyis míg a nemzeti piacon a SPIG-en keresztül történt valamennyi értékesítés után kizárólag e társaságnak kellett fizetnie, a SEPCO által (akár önállóan, akár a SPIG-gel együtt) export keretében végzett valamennyi értékesítés után a SPIG-nek és a SEPCO-nak is fizetnie kellett, mivel a SPIG részére minden a SEPCO-n keresztül teljesített exportügylet után kifizetést teljesítettek.

49. A Niko Tube és az NTRP mind a vizsgálati időszak során, mind az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott keresetében azt állította, hogy gazdasági egységet alkottak a SPIG-gel és a SEPCO-val, és így nem alkalmazható az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján végzett kiigazítás.

50. Az Elsőfokú Bíróság ebben az összefüggésben kezdte meg a megtámadott ítélet 177. pontjában a Niko Tube-nak és az NTRP-nek az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alkalmazása során vétett nyilvánvaló értékelési hibára alapított jogalapjának vizsgálatát, hangsúlyozva, hogy „a rendes érték számítására vonatkozó, azonban analógia útján az exportár számítására is alkalmazandó állandó ítélkezési gyakorlat szerint a jogilag önálló társaságokból álló csoporton belül a gyártási és értékesítési tevékenységek felosztása semmit nem változtat azon a tényen, hogy olyan gazdasági egységről van szó, amely a végzett tevékenységek összességét ilyen módon szervezi, amelyeket más esetben jogi szempontból is önálló egység végez (lásd analógia útján a Bíróság 250/85. sz., Brother Industries kontra Tanács ügyben 1988. október 5-én hozott ítéletének [EBHT 1988., 5683. o.] 16. pontját, a C-175/87. sz., Matsushita Electric kontra Tanács ügyben 1992. március 10-én hozott ítéletének [EBHT 1992., I-1409. o.] 12. pontját és a C-104/90. sz., Matsushita Electric Industrial kontra Tanács ügyben 1993. október 13-án hozott ítéletének [EBHT 1993., I-4981. o.] 9. pontját)".

51. A Tanács és a Bizottság kifogásai a megtámadott ítélet ezen pontjával kapcsolatban három csoportra bonthatók. Először is, ezen intézmények szerint maga az az elv, hogy a gazdasági egység fogalmát a rendes érték kiszámításától eltérő esetben alkalmazzák, elfogadhatatlan, miként azt a Bíróság ítélkezési gyakorlata is bizonyítja. Emellett a Tanács és a Bizottság azt is kifogásolja, hogy az

Elsőfokú Bíróság nem ismertette azokat az okokat, amelyek alapján kiterjesztette a Bíróságnak a rendes érték kiszámításával összefüggésben kialakított ítélkezési gyakorlatát. Végül, az Elsőfokú Bíróság érvelésének a megtámadott ítélet 177. pontjában kifejtett kiindulópontja nem áll összhangban az elbírálandó ügy tényállásával, a jogvita ugyanis nem az exportár kiszámítására vonatkozott, hanem az ezzel az árral kapcsolatban az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja szerint alkalmazott kiigazításra.

52. Bár első megközelítésben ezek a kifogások láthatóan rendelkeznek valamennyi súllyal, végül mégsem bizonyultak számomra meggyőzőnek.

53. Ami mindenekelőtt az utolsó pontot illeti, egyértelműen elismerem, hogy bár a Niko Tube és az NTRP kifogása a dömpingkülönbözet számításának harmadik szakaszára vonatkozik, vagyis a rendes érték és az exportár tisztességes összehasonlítására, amelynek alapján az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja szerinti kiigazítást elvégezték, a megtámadott ítélet 177. pontja pusztán utal a dömpingkülönbözet meghatározásának második szakaszára, vagyis az exportár számításának szakaszára.

54. Emellett, figyelemmel arra, hogy a dömpingkülönbözet megállapításához vezető számítás három szakasza között különbséget kell tenni, amely különbségtétel egyértelműen következik magából az alaprendeletből, az exportár számítására való utalást az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazhatta volna úgy, hogy azáltal egyúttal általánosabb jelleggel utal az ilyen árra az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján alkalmazott kiigazításra is.

55. Ennélfogva, bár el kell ismerni, hogy a Tanács és a Bizottság által felvetett, a megtámadott ítélet 177. pontjának nem teljesen pontos megfogalmazásával kapcsolatos kifogások megalapozottak, megítélésem szerint e kifogások mégis hatástalanok.

56. Nem vitatott ugyanis, hogy a Tanács és a Bizottság jogalapja arra vonatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság a gazdasági egység kritériumát analógia útján a rendes érték kiszámításának kontextusán *kívül* alkalmazta, vagyis, mint a jelen ügyben is, az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján alkalmazott kiigazítás tekintetében.

57. Ennek alapján kell tehát megvizsgálni az ebben a jogalapban szereplő két másik kifogást.

58. Ami a jelen indítvány 51. pontjában kiemelt első kifogást illeti, mindenképpen igaz, hogy a Bíróságnak a gazdasági egység fogalmára vonatkozó ítélkezési gyakorlata a rendes érték számításának keretében alakult ki. Ugyanakkor, miként azt egyébként a Tanács is elismerte a tárgyaláson, pusztán ez a körülmény nem jelenti azt, hogy e fogalomnak a rendes érték kiszámításának kontextusán kívüli használata téves jogalkalmazást képez.

59. Ezenfelül alapvetően emlékeztetni kell arra, hogy – miként azt lényegében az Elsőfokú Bíróság is tette a megtámadott ítélet 178. pontjában – a gazdasági egység fogalmának alkalmazása a rendes érték kiszámításánál arra szolgál, hogy egy termék értékesítési árában ugyanúgy szerepeltessék a termelőtől jogilag elkülönült, azonban gazdaságilag az utóbbi által ellenőrzött – és így azzal gazdasági egységet alkotó – társaság által végzett értékesítéseket, mintha azokat a termelő belső értékesítési részlege végezné. [6]

6 — Lásd a C-171/87. sz., Canon kontra Tanács ügyben 1992. március 10-én hozott ítélet (EBHT 1992., I-1237. o.) 9–13. pontját.

60. Az idesorolás oka egyszerűen megérthető. Arról van szó, hogy el kell kerülni, hogy azokat a költségeket, amelyeket a termék értékesítési ára nyilvánvalóan magában foglal olyan esetekben, amikor az értékesítést a termelő belső értékesítési részlege végzi, ne tekintsék ezen árba tartozónak, ha ugyanezen értékesítési tevékenységet egy jogilag elkülönült, azonban gazdaságilag a termelő ellenőrzése alatt álló társaság végzi. [7]

61. Így eljárva elkerülhető mind a termelők közötti hátrányosan megkülönböztető bánásmód, [8] mind a rendes érték mesterséges csökkentése, hiszen bizonyos, hogy az említett érték kiszámítása szempontjából a termelővel gazdasági egységet alkotó forgalmazó társaság nem tekinthető az első független vásárlónak.

62. Ehhez hasonlóan, ha valamely termelő egy jogilag elkülönült, azonban gazdasági téren az ellenőrzése alatt álló társaság útján saját maga forgalmazza termékeit az Unióba irányuló export keretében, akkor nem látok olyan, akár jogi, akár gazdasági jellegű kényszerítő okot, amely akadályát képezné annak, hogy el lehessen ismerni a gazdasági egység fennállását e két piaci szereplő között, aminek természetesen kihatásai lehetnek az exportár kiszámítására vagy ezen árnak a rendes értékkel való összehasonlítására.

63. Bár a Tanács és a Bizottság a Bíróság előtt tartott tárgyaláson elismerte, hogy a gazdasági egység fennállása egy termelő és egy forgalmazó társaság között kizárja az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja szerinti kiigazítás alkalmazását – ami láthatólag azt az elgondolást erősíti meg, amely szerint a gazdasági egység kritériuma a rendes érték és az exportár összehasonlításával összefüggésben végzett értékeléseknél is releváns lehet –, ezek az intézmények ennek ellenére úgy vélik, hogy a Bíróság ítélkezési gyakorlata elvetette az Elsőfokú Bíróság által alkalmazott kiterjesztést.

64. Az igaz, hogy különösen a Bizottság által külön kiemelt Minolta Camera kontra Tanács ügyben hozott ítéletben [9] a Bíróság úgy döntött, hogy a rendes érték és az exportár meghatározására külön szabályok vonatkoznak, és ezért az értékesítés általános és adminisztratív költségeit nem szükségképpen kell azonosan kezelni a két esetben. [10]

65. Igen valószínű ugyanis, hogy a termelő a belső piacán egy olyan értékesítő társaság útján jár el, amellyel gazdasági egységet alkot, míg nem ez a helyzet olyankor, ha a termelő exportpiacon működik. Ez volt egyébként a helyzet a fent hivatkozott Minolta Camera kontra Tanács ügyben hozott ítélet alapját képező ügyben. Éppen ebből az ítéletből következik, hogy az exportáló országbeli (az adott ügyben japán), a Minolta társaság értékesítési részlegének feladatait ellátó értékesítő leányvállalatok értékesítési költségei, adminisztratív és más általános költségei a Bíróság szerint valójában nem voltak összehasonlíthatók exportrészlegének költségeivel, amelyek esetében a fentieknek megfelelő költségeket nem vonták le az exportárból, sem pedig – a társaság állításával ellentétben – az európai leányvállalatok költségeiből, ami alapján a Bíróság rámutatott, hogy az ilyen költségek összegét érintő esetleges eltérések figyelembe vehetők az említett ügy idején alkalmazandó alaprendeletnek megfelelő kiigazítások elvégzése során. [11]

7 — Ua.

8 — Lásd e tekintetben a 260/85. és 106/86. sz., TEC és társai kontra Tanács egyesített ügyekben 1988. október 5-én hozott ítélet (EBHT 1988., 5855. o.) 30. pontját.

9 — A C-178/87. sz. ügyben 1992. március 10-én hozott ítélet (EBHT 1992., I-1577. o.).

10 — Uo. (12. pont).

11 — Uo. (13. pont).

66. Ugyanakkor egyrészt nem látom be, hogy miért ne fordulhatna elő fordított eset, vagyis az, amikor egy harmadik állam termelője egy gazdasági ellenőrzése alatt nem álló társaság közvetítésével működik a belső piacán, míg termékeinek az Unióba irányuló forgalmazását egy vele gazdasági egységet alkotó társaság közvetítésével bonyolítja. Másrészt nehezen érthető, hogy mi jogosítja fel a Tanácsot és a Bizottságot arra, hogy kivonja magát a valamely harmadik országbeli termelő és annak egyik, az Unióba irányuló export piacán működő értékesítő társasága közötti kapcsolatok gazdasági valóságát tükröző megállapítás hatálya alól.

67. Másként fogalmazva, amennyiben egy harmadik állam termelője és az Unióba irányuló export terén működő értékesítő társaságok valamelyike gazdasági egységet alkot, akkor ennek gazdasági valósága nem hagyható figyelmen kívül. Egy ilyen megállapítás már jellegénél fogva megelőz minden, a dömpingkülönbözet megállapításához vezető három szakasz megállapítására alkalmazandó szabályokkal és módszerekkel kapcsolatos kérdést. Nem kétséges, hogy amennyiben ilyen helyzet fennállását kell megállapítani, annak következményei lesznek vagy az exportár megállapítására, vagy a rendes érték és az exportár tisztességes megállapításával összefüggésben elvégzett kiigazítások számítására. Ezzel ellentétes következtetés az exportár mesterséges csökkentésére vezetne, a dömpingkülönbözet növelése érdekében.

68. A jelen ügyben, miként arra már utaltam, a Tanács elfogadta, hogy a gazdasági egység fennállása egy harmadik országbeli termelő és az Unióba irányuló exportot végző társaság között akadályozhatja azt, hogy elvégezzék az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja szerinti kiigazítást.

69. Emellett fontos megállapítani, hogy – ahogy arra az Elsőfokú Bíróság is emlékeztetett a megtámadott ítélet 182. pontjában – 2006. június 26-i telefaxában a Bizottság felsorolta azt a három elemet, amelyre annak megállapítása során támaszkodott, hogy a SEPCO a jutalékalapon dolgozó ügynök feladataihoz hasonló feladatokat látott el, amelyek összefüggésben álltak a SEPCO kereskedelmi feladataival, valamint az utóbbi felett a Niko Tube és az NTRP által gyakorolt gazdasági ellenőrzéssel. [12] Márpedig az elemzés ezen elemei nagyrészt azonosak a gazdasági egység fennállásának meghatározásával összefüggésben felhasznált elemekkel, ahogy az a megtámadott ítélet 179. pontjából következik. [13]

70. Következésképpen úgy vélem, hogy az Elsőfokú Bíróság értékelése nem minősül téves jogalkalmazásnak, hiszen az abból indult ki, hogy a gazdasági egység kritériuma releváns annak felülvizsgálata szempontjából, hogy – amiként azt a Tanács a megtámadott rendeletben megállapította – teljesülnek-e az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alkalmazási feltételei.

71. Ilyen körülmények között álláspontom szerint el kell vetni a Tanács és a Bizottság közös érvét is, amely szerint az Elsőfokú Bíróságot különös kötelezettség terheli arra nézve, hogy megindokolja a gazdasági egységre vonatkozó, a rendes érték kiszámításával összefüggésben kialakított ítélkezési gyakorlat analógia útján való alkalmazását.

12 — Már most jelzem, hogy e három elem a következő: először az elsőfokú eljárás felperesei az érintett terméket közvetlenül értékesítették a Közösségben, másodszor a SPIG, az ukrán kapcsolt értékesítő társaság értékesítési ügynökként lépett fel a Niko Tube és az NTRP Sepcónak történő értékesítései során, és harmadszor a Sepco Niko Tube-bal és NTRP-vel fennálló kapcsolatai nem elegendők, és nem teszik lehetővé annak megállapítását, hogy a Sepco ez utóbbiak ellenőrzése alatt áll, vagy hogy a Sepco, valamint a Niko Tube és az NTRP közös ellenőrzés alatt áll.

13 — A megtámadott ítélet 179. pontjában az Elsőfokú Bíróság hangsúlyozza, hogy szintén állandó ítélkezési gyakorlat az, hogy fennáll a gazdasági egység, amennyiben a termelő az általában a belső értékesítési részleget terhelő feladatokkal bízza meg azon, a termékeit forgalmazó társaságot, amelyet gazdaságilag ellenőriz (lásd ebben az értelemben a fenti 178. pontban hivatkozott Canon kontra Tanács ügyben hozott ítélet 9. pontját). Továbbá a tőkestruktúra a gazdasági egység fennállásának releváns ténykörülménye (lásd ebben az értelemben Lenz főtanácsnok C-75/92. sz., Gao Yao kontra Tanács ügyre vonatkozó indítványának [a Bíróság 1994. július 7-én hozott ítélete; EBHT 1994., I-3141. o.] 33. pontját). Ráadásul a Bíróság úgy döntött, hogy fennállhat gazdasági egység, amennyiben a termelő vállalja az áruit forgalmazó társaság feladatait kiegészítő értékesítési feladatok egy részét (a fent hivatkozott Matsushita Electric Industrial kontra Tanács ügyben hozott ítélet 14. pontja).

72. Azt javaslom tehát, hogy a fellebbezéseknek a gazdasági egység fogalmára vonatkozó ítélkezési gyakorlat analógia útján való alkalmazása során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított jogalapjait – részben mint hatástalanokat, részben pedig mint megalapozatlanokat – a Bíróság utasítsa el.

2. A fellebbezéseknek az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján elvégzett kiigazítás alkalmazásának feltételei együttes fennállására vonatkozó bizonyítási teher megállapítása során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított jogalapjairól

a) A felek érvei

73. A Tanács és a Bizottság úgy véli, hogy a megtámadott ítélet 180. pontjában az Elsőfokú Bíróság tévesen döntött úgy, hogy az intézmények kötelezettsége az olyan bizonyíték, vagy legalábbis ténykörülmények szolgáltatása, amely lehetővé teszi azon tényező fennállásának megállapítását, amely alapján a szóban forgó kiigazítást elvégzik. Emellett a megtámadott ítélet ezen pontjában az Elsőfokú Bíróságnak a Kundan és Tata kontra Tanács ügyben hozott ítéletére való utalás [14] szintén nem releváns az ügyben, mivel ez az ítélet a megtámadott rendelet alapját képező alaprendelet módosítását megelőző tényekre vonatkozott.

74. A Niko Tube és az NTRP azt javasolja, hogy a fellebbezések e jogalapjait utasítsák el.

b) Elemzés

75. A megtámadott ítélet 180. pontjában az Elsőfokú Bíróság úgy döntött, „[…] hogy csakúgy mint az olyan félnek, aki az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése alapján a rendes érték és az exportár összehasonlíthatóvá tételének céljából a dömpingkülönbözet meghatározása tekintetében kiigazításokat kér, bizonyítania kell, hogy a kérelme indokolt, az intézményeknek a kötelessége – amikor úgy ítélik meg, hogy kiigazítást kell végezniük –, hogy olyan bizonyítékokra vagy legalábbis ténykörülményekre támaszkodjanak, amelyek lehetővé teszik azon tényező fennállásának a megállapítását, amely alapján a kiigazítást elvégzik, illetve ennek az árak összehasonlíthatóságára való befolyásának a meghatározását (az Elsőfokú Bíróság T-88/98. sz., Kundan és Tata kontra Tanács ügyben 2002. november 21-én hozott ítéletének [EBHT 2002., II-4897. o.] 96. pontja)”.

76. A Tanács és a Bizottság előadásával ellentétben úgy vélem, hogy ez az értékelés semmilyen hibás jogalkalmazást nem tartalmaz.

77. E tekintetben fontos emlékeztetni arra, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének értelmében, ha a megállapított rendes érték és az exportár összehasonlítása nem lehetséges, az árakat és az árak összehasonlíthatóságát állítólag és kimutatottan befolyásoló eltéréseket, megfelelő kiigazítások formájában, kérésre minden egyes esetben figyelembe veszik.

78. Az e rendelkezésben használt személytelen forma semmilyen módon nem jelöli meg azokat a személyeket, amelyeknek a kiigazítás elvégzését szükségessé tevő tényezőket azonosítaniuk kell, illetve bizonyítaniuk kell azt, hogy az említett tényező milyen mértékben befolyásolja az árak összehasonlíthatóságát a belső piacon, illetve az Unióba irányuló export piacán. [15]

14 — A T-88/98. sz. ügyben 2002. november 21-én hozott ítélet [EBHT 2002., II-4897. o.] 96. pontja.

15 — Bár ez a szövegezés azonos a jelenlegit közvetlenül megelőző alaprendelet (az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1994. december 22-i 3283/94/EK tanácsi rendelet [HL 1994. L 349, 1. o.]) 2. cikkének (10) bekezdésében szereplővel, ugyanakkor különbözik a korábbi alaprendelet (az Európai Gazdasági Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt vagy támogatott behozatallal szembeni védelemről szóló, 1988. július 11-i 2423/88/EGK tanácsi rendelet [HL L 209., 1. o.]) 2. cikke (9) bekezdésének b) pontjában szereplőtől, amely az „érdekelt félre” ruházta annak terhét, hogy bizonyítsa kiigazítás iránti kérelme igazolt jellegét.

79. Ilyen körülmények között annak bizonyítása, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének a)–k) pontjában felsorolt különös kiigazításokat el kell végezni, azokra hárul, akik azokra hivatkozni kívánnak.

80. Ennek megfelelően, ha egy termelő a rendes érték (csökkenő) vagy az exportár (növekvő) kiigazítását kéri, ennek a gazdasági szereplőnek kell feltüntetnie és bizonyítania, hogy az ilyen kiigazítás nyújtására vonatkozó feltételek teljesültek. [16]

81. Ezzel szemben, ahogy azt az Elsőfokú Bíróság is helyesen megállapította, amennyiben, mint a jelen ügyben is, a Bizottság és a Tanács úgy véli, hogy az exportár csökkentését eredményező kiigazításra van szükség, mivel a termelőhöz kapcsolódó értékesítő társaság a jutalékalapon dolgozó ügynök feladataihoz hasonló feladatokat lát el, nekik kell legalább egybevágó ténykörülményeket szolgáltatniuk annak alátámasztása érdekében, hogy e feltétel teljesült.

82. Ennélfogva azt javaslom, hogy a fellebbezéseknek a téves jogalkalmazásra vonatkozó jogalapjait, a bizonyítási teher telepítése kapcsán, az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alkalmazási feltételei együttes fennállásának tekintetében a Bíróság utasítsa el.

3. A fellebbezéseknek a bírósági felülvizsgálat korlátainak megsértésére alapított jogalapjairól

a) A felek érvei

83. A Tanács és a Bizottság előadja, hogy a kérdésben alkalmazandó, általa egyébként nem hivatkozott ítélkezési gyakorlattal ellentétben az Elsőfokú Bíróság nem pusztán azt vizsgálta, hogy ezek az intézmények téves tényekre alapoztak-e, vagy nyilvánvaló értékelési hibát követtek-e el az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontjában előírt kiigazítás elvégzése során. Ellenkezőleg, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 184–189. pontjában saját értékelésével helyettesítette az intézmények értékelését, tévesen alkalmazva a gazdasági egység kritériumát.

84. Emellett az Elsőfokú Bíróság értékelése, szintén tévesen, a Bizottság 2006. június 26-i telefaxában szereplő három elemre korlátozódott, és nem vette figyelembe a Tanács által az elsőfokú bírósági eljárás során nyújtott kiegészítő magyarázatokat. Mindent összevéve, az Elsőfokú Bíróság rosszul értelmezte az említett telefaxban kifejtette indokokat, amelyek megalapozták az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontjában előírt kiigazítás alkalmazását.

85. A Bizottság emellett azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság azon következtetése, amely szerint az intézmények nem végezhették el a szóban forgó kiigazítást, nincs összhangban a megtámadott ítélet 213. pontjában szereplő következtetéssel, amely szerint az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a 2006. június 26-i telefax tartalmazta azon okok részletes indokolását, amelyek alapján ezt a kiigazítást elvégezték.

86. Végül a Tanács és a Bizottság rámutat, hogy kifogásaik megalapozottsága automatikusan magával vonja az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 193–197. pontjában kifejtett értékelés hatályon kívül helyezését, mivel az az NTRP és a SEPCO közötti kapcsolatokra vonatkozik, tekintettel arra, hogy az Elsőfokú Bíróság úgy ítélte meg az említett pontokban, hogy az elsőfokú eljárás felpereseinek az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének első albekezdése alkalmazását érintő nyilvánvaló értékelési hibára alapított jogalapja nem különálló jellegű az elsőfokú eljárásban az említett felperesek által az ugyanazon rendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alkalmazását érintő nyilvánvaló értékelési hibára alapítotthoz képest.

16 — Lásd a korábbi dömpingellenes rendeletek alapján a C-320/86. és C-188/87. sz., Stanko France kontra Bizottság és Tanács egyesített ügyekben 1990. július 11-én hozott ítélet (EBHT 1990., I-3013. o.) 48. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

87. A Niko Tube és az NTRP előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság az intézmények által végzett értékeléseket helyes mértékében bírálta felül, anélkül hogy azokat saját értékelésével helyettesítette volna. Az Elsőfokú Bíróság pusztán ellenőrizte, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontjában szereplő feltételeket betartották-e, és a tényeket helyesen értékelték-e.

88. Emellett álláspontjuk szerint nyilvánvaló, hogy az Elsőfokú Bíróság figyelembe vette és értékelte a Tanács és a Bizottság érveinek összességét, valamint a felek által közölt, rendelkezésre álló információkat, mielőtt megállapította volna, hogy az intézmények nyilvánvaló hibát követtek el annyiban, hogy nem tudtak elegendő ténykörülményt felhozni annak alátámasztására, hogy a SEPCO jutalékalapon dolgozó ügynökként járt el az NTRP által gyártott csövekkel kapcsolatos ügyletek során. Emellett a Niko Tube és az NTRP kifejti, hogy az intézmények jogszerűen nem tekinthették úgy, hogy ahhoz, hogy teljes joggal azt a következtetést vonhassák le, hogy egy társaság a jutalékalapon dolgozó ügynökhöz hasonló feladatokat lát el, elegendő az, ha a termelő-exportőrhöz kapcsolódó, vagy annak ellenőrzése alatt álló értékesítő társaság értékesíti az érintett terméket az Unióban. Ha ez így lett volna, akkor elegendő lett volna, ha az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja utal arra, hogy a kereskedelmi szereplő által alkalmazott árrés kiigazítás tárgyát képezheti. Márpedig nem ez a helyzet, ahogy azt az Elsőfokú Bíróság is megállapította.

89. E társaságok hozzáteszik, hogy az Elsőfokú Bíróság teljesen megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az intézmények nyilvánvaló értékelési hibát követtek el az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése első albekezdésének alkalmazásával. A kiigazítás mint olyan fenntartotta vagy létrehozta azt az aszimmetriát, amelyre az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 195. pontjában hivatkozott.

b) Elemzés

90. Mielőtt megvizsgálnánk a fellebbezők által a fellebbezésekben kifejtett jogalapok lényegét, ami az Elsőfokú Bíróság által végzett bírósági felülvizsgálat terjedelmére vonatkozik, mindenekelőtt el kell vetni a Bizottság, illetve a Tanács által felhozott azon két kiegészítő érvet, amely az Elsőfokú Bíróság indokolásának állítólagos következetlenségére, valamint arra vonatkozik, hogy utóbbi állítólagosan nem vette figyelembe a Tanács által az elsőfokú eljárás során előterjesztett kiegészítő indokolást.

91. Ami az első pontot illeti, nyilvánvalóan megalapozatlan az a kifogás, amely szerint a megtámadott ítélet indokolása ellentmondásos, mivel az Elsőfokú Bíróság kiemelte egyrészt, többek között az említett ítélet 184. pontjában, hogy a Bizottság 2006. június 26-i telefaxában kifejtett indokok nem képeznek elegendő ténykörülményt az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján elvégzett kiigazítás igazolásához, másrészt pedig – az említett ítélet 213. pontjában –, hogy az említett telefax részletes indokolást tartalmazott azon okok tekintetében, amelyek alapján e kiigazítást elvégezték. Amíg ugyanis a megtámadott ítélet 184. pontja a 2006. június 26-i telefaxban előadott indokok megalapozottságának, vagyis a megtámadott rendelet érdemi része jogszerűségének vizsgálatára vonatkozik, addig az említett ítélet 213. pontja pusztán azt állapítja meg, hogy a Bizottság, különösen ugyanezen telefaxban, eleget tett annak a kötelezettségnek, hogy világosan és egyértelműen tüntesse fel azokat az okokat, amelyek a szóban forgó kiigazításra, vagyis egy lényeges eljárási szabály tiszteletben tartására vezették.[17] Mindent összevéve a megtámadott határozat 213. pontja éppen egy, az indokolási kötelezettség megsértésére alapított jogalap vizsgálatához kapcsolódik.

92. Megalapozatlannak tartom azt a Tanács által felvetett kifogást is, amely szerint az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta a Bizottság 2006. június 26-i telefaxában szereplő három indokkal kapcsolatos kiegészítő magyarázatokat, amelyeket a Tanács az elsőfokú bírósági eljárás során szolgáltatott.

17 — A lényeges eljárási szabálynak minősülő indokolási kötelezettség, és a megtámadott aktus érdemi jogszerűségének körébe tartozó, az indokolás megalapozottságát érintő kérdés közötti különbségtételhez lásd többek között a C-17/99. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 2001. március 22-én hozott ítélet (EBHT 2001., I-2481. o.) 35. pontját.

93. Mindenekelőtt, már amennyiben a Tanács érvét úgy kell értelmezni, hogy az azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vette figyelembe a 2006. június 26-i telefax kézhezvételét, illetve a megtámadott rendelet következő napon történt elfogadását követő magyarázatokat, amelyek egyébként a telefaxban, illetve az aktusban szereplő indokokhoz képest újnak tekintendők, az ilyen érvet nyilvánvalóan el kell utasítani. Az ugyanis annak kifogásolását jelentené, hogy az Elsőfokú Bíróság elutasította, hogy az intézmény új indokolással váltsa fel az eredeti, a 2006. június 26-i telefaxból, illetve a megtámadott aktus szövegéből kitűnő indokolást. Márpedig az Elsőfokú Bíróság csak téves jogalkalmazás révén tehetné lehetővé az eljárás során egy intézmény számára, hogy az az előtte megtámadott aktus indokolását új indokolással váltsa fel. [18]

94. Ha úgy kell értelmezni a Tanács érvét, hogy az azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság figyelmen kívül hagyta a kiegészítő magyarázatokat, amelyek részletezték az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja szerint kiigazítás elvégzésének okait, akkor ki kell emelni, hogy a Tanács mindössze általános jelleggel utalt az elsőfokú eljárásban benyújtott beadványainak körülbelül tíz pontjára, anélkül hogy kellő pontossággal megjelölte volna, hogy az Elsőfokú Bíróság mely magyarázatokat hagyta figyelmen kívül. [19] Mindenesetre meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság, legalábbis a Tanács által az elsőfokú eljárás során ismertetett, az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja szerinti kiigazítás elvégzésének igazolását célzó alapvető megfontolásokat kellőképpen figyelembe vette. Ennek megfelelően a megtámadott ítélet 185. pontjában az Elsőfokú Bíróság válaszolt a Tanács beadványaiban röviden kifejtett, a Niko Tube és az NTRP részéről az új tagállamokban végzett közvetlen értékesítésre vonatkozó érvre. Ehhez hasonlóan ugyanezen ítélet 186. pontjában az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta a SPIG által az Unióba irányuló értékesítésben játszott szerepet, amely érvet a Tanács az elsőfokú eljárásban benyújtott válaszbeadványában kiemelt, illetve a megtámadott határozat 187. pontjában megvizsgálta a Niko Tube és az NTRP, valamint a SEPCO közötti kapcsolatokat is, minden alkalommal utalva vagy a felek között az elsőfokú eljárás során zajló vitákra, vagy a felek által az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott iratokra.

95. Azt javaslom tehát, hogy a Bizottság, illetve a Tanács által hivatkozott e két érvet a Bíróság vesse el.

96. Áttérek a fellebbezések jelen jogalapjai által felvetett alapvető problémára, amely a Bizottság és a Tanács értékeléseinek az Elsőfokú Bíróság általi felülvizsgálatának terjedelmével kapcsolatos.

97. Mindenekelőtt rá kell mutatni, hogy a megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság először a 182. pontban hivatkozott arra a három elemre, amelyre az intézmények annak megállapítása során támaszkodtak, hogy az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja értelmében a SEPCO a jutalékalapon dolgozó ügynök feladataihoz hasonló feladatokat látott el.

98. Ami az első elemet illeti, vagyis azt, hogy a Niko Tube és az NTRP az érintett terméket közvetlenül értékesítette a Közösségben, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 185. pontjában hangsúlyozta, hogy a gazdasági egység fennállhat, amennyiben a termelő vállalja az áruit forgalmazó társaság feladatait kiegészítő értékesítési feladatok egy részét. Márpedig, miután megjegyezte, hogy a felek beadványaiból az tűnik ki, hogy az új tagállamokba irányuló közvetlen értékesítésekre a Közösségben egy átmeneti időszakban került sor, és azok volumene a Közösségbe irányuló értékesítések teljes mennyiségének körülbelül 8%-át képviselte, az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a Niko Tube és az NTRP csak a SEPCO feladatait kiegészítő értékesítési feladatokat vállalt, csupán átmeneti időszakra.

18 — Ebben az értelemben lásd többek között az Elsőfokú Bíróság T-71/96. sz., Berlingieri Vinzek kontra Bizottság ügyben 1997. november 6-án hozott ítéletének (EBHT-KSZ 1997., I-A-339. o. és II-921. o.) 79. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-183/00. sz., Strabag Benelux kontra Bizottság ügyben 2003. február 25-én hozott ítéletének (EBHT 2003., II-135. o.) 57. és 58. pontját; a T-465/04. sz., Evropaïki Dynamiki kontra Bizottság ügyben 2008. szeptember 10-én hozott ítéletének 59. pontját, valamint a T-387/08. sz., Evropaïki Dynamiki kontra Bizottság ügyben 2010. szeptember 9-én hozott ítéletének 37. pontját.

19 — Fellebbezésének 15. lábjegyzetében a Tanács az elsőfokú eljárásban benyújtott ellenkérelme 105., 106. és 112–119. pontjára, valamint az elsőfokú eljárásban benyújtott viszonválasza 49–55. pontjára hivatkozik.

99. Ami a második elemet illeti, amely arra vonatkozott, hogy a SPIG, az ukrán kapcsolt értékesítő társaság értékesítési ügynökként működött közre a Niko Tube és az NTRP SEPCO-nak teljesített értékesítései során, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 186. pontjában rámutatott, hogy a Tanács egyáltalán nem fejtette ki azt, hogy az a tény, hogy a SPIG a Niko Tube és az NTRP SEPCO-nak történő értékesítései után jutalékot kap, mennyiben bizonyította, hogy a SEPCO a jutalékalapon dolgozó ügynök feladataihoz hasonló feladatokat látott el, vagy mennyiben akadályozta meg e társaságnak a Niko Tube és az NTRP belső értékesítési részlegeként való elismerését.

100. A harmadik elemet illetően, amely szerint a SEPCO és a Niko Tube, valamint az NTRP közötti kapcsolatok nem elegendőek annak megállapításához, hogy a SEPCO a Niko Tube és az NTRP ellenőrzése alatt áll, vagy hogy azok közös ellenőrzés alatt állnak, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 187. pontjában rámutatott, hogy az iratokból kitűnik, hogy a SEPCO és az NTRP ugyanazon anyavállalaton keresztül kapcsolódnak, amely anyavállalat részesedése a SEPCO tőkéjében 100%, az NTRP tőkéjében pedig 24% volt a vizsgálati időszakban. A Bíróság tehát megállapította, hogy a jelen ügyben olyan tényről van szó, amely – ha más releváns elemek is megerősítik – annak megállapítására vezethet, hogy a SEPCO és az NTRP közös ellenőrzés alatt állt, ami semmi esetre sem bizonyítja a SEPCO és az NTRP kapcsolatainak nem elegendő voltát. Ezzel szemben az Elsőfokú Bíróság a megtámadott határozat 188. pontjában megállapította, hogy az iratok nem teszik lehetővé annak bizonyítását, hogy a SEPCO a Niko Tube ellenőrzése alatt áll, vagy hogy e két társaság közös ellenőrzés alatt áll.

101. Ennek megfelelően az Elsőfokú Bíróság úgy vélte, hogy az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése alapján tett kiigazítás igazolására a 2006. június 26-i telefaxban benyújtott bizonyítékok nem „elég meggyőzőek”, és nem tekinthetők olyan ténykörülményeknek, amelyek lehetővé teszik azon tényező fennállásának a megállapítását, amely alapján a kiigazítást el lehet végezni, és e tényezőnek az árak összehasonlíthatóságára gyakorolt befolyása meghatározását. Következésképpen annyiban helyt adott az elsőfokú eljárásban előterjesztett jogalap azon részének, amely az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló értékelési hibán alapult, amennyiben a Tanács kiigazította az NTRP által gyártott csövekre vonatkozó ügyletek keretében a SEPCO által alkalmazott exportárat, ugyanakkor elutasította annyiban, amennyiben az a Niko Tube által gyártott csövekre vonatkozó ügyletek keretében a SEPCO által alkalmazott exportár kiigazítását érintette (a megtámadott ítélet 188. és 190. pontja).

102. A Tanács és a Bizottság úgy véli, hogy ezzel az Elsőfokú Bíróság elvonta széles körű mérlegelési jogkörüket, és ennélfogva túllépte bírósági felülvizsgálati jogkörét.

103. E tekintetben igaz, hogy a Bíróság úgy döntött, hogy a közös kereskedelempolitika és különösen a kereskedelempolitikai védintézkedések területén az Unió intézményei széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az általuk vizsgálandó gazdasági, politikai és jogi helyzetek összetettségéből adódóan. [20]

104. Ezen túlmenően az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy az összetett gazdasági helyzetek értékelésének bírósági felülvizsgálata az eljárási szabályok betartásának, a vitatott módszer végrehajtásához kiválasztott tényadatok tényszerű pontosságának, ezen tényadatok értékelése során a nyilvánvaló hiba kizárásának, illetve a hatáskörrel való visszaélés kizárásának ellenőrzésére korlátozódik. [21] Ennélfogva az uniós bíróság az összetett gazdasági helyzetekre vonatkozó korlátozott felülvizsgálati jogkörében nem válthatja fel saját gazdasági értékelésével az uniós intézmények gazdasági értékelését. [22]

20 — Lásd többek között a C-351/04. sz. Ikea Wholesale ügyben 2007. szeptember 27-én hozott ítélet (EBHT 2007., I-7723. o.) 40. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

21 — Uo. (41. pont és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

22 — Lásd többek között, analógia útján az állami támogatások területén a C-525/04. P. sz., Spanyolország kontra Lenzing ügyben 2007. november 22-én hozott ítélet (EBHT 2007., I-9947. o.) 57. pontját és a C-290/07. P. sz., Bizottság kontra Scott ügyben 2010. szeptember 2-án hozott ítélet (EBHT 2010., I-7763. o.) 66. pontját, valamint a versenyjogi szabályok alkalmazása területén a C-441/07. P. sz., Bizottság kontra Alrosa ügyben 2010. június 29-én hozott ítélet (EBHT 2010., I-5949. o.) 67. pontját.

105. Ugyanakkor, ahogy arra a Bíróság a versenyjoggal és az állami támogatásokkal összefüggésben rámutatott, amelyek esetében a kereskedelempolitikai védintézkedésekhez hasonlóan összetett gazdasági helyzetekről van szó, az intézmények mérlegelési mozgástere nem jelenti azt, hogy az uniós bíróság ne vizsgálhatná felül a gazdasági jellegű tények ezen intézmények által végzett „értékelését”.[23]

106. Ezen ítélkezési gyakorlat szerint az uniós bíróságnak többek között nem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és következetességét kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy a bizonyítékok tartalmazzák-e az adott összetett helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes adatot, valamint hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket.[24]

107. Az ítélkezési gyakorlat tehát elválasztja egymástól azt, amit az uniós bíróság nem tehet meg, vagyis, hogy saját gazdasági értékelésével helyettesíti az intézményekét, és azt, amire lehetősége van, vagyis, hogy felülvizsgálja az intézmények által a gazdasági jellegű tényezőknek tulajdonított jogi minősítést.[25] Ennélfogva arról a dichotómiáról van szó, amely egyrészt a gazdasági jellegű tények intézmények általi értékelése – amelynek bírósági felülvizsgálata esetén kizárt a bíróság által végzett új, önálló értékelés, és amelynek a nyilvánvaló hiba kimutatására kell korlátozódnia –, másrészt pedig a tények jogi értékelése között áll fenn, amely mint jogkérdés, teljes egészében az uniós bíróság felülvizsgálata alá tartozik.

108. A jelen ügyben ugyanakkor, ahogy arra a Bizottság is utalt, az Elsőfokú Bíróság nem hivatkozott arra az ítélkezési gyakorlatra, amely szerint felülvizsgálati jogkörének terjedelme korlátozott az intézmények olyan összetett gazdasági értékeléseivel kapcsolatban, mint amelyekről a fellebbezések jelen jogalapjaiban szó van.

109. Ugyanakkor ez a mulasztás önmagában nem képezhet olyan ténykörülményt, amely azt bizonyítja, hogy az Elsőfokú Bíróság túllépte volna felülvizsgálati jogkörének terjedelmét.

110. Valójában, még ha a megtámadott ítélet indokolásával kapcsolatban lehet is kritikával élni, úgy vélem, hogy a Tanács és a Bizottság félreérti az Elsőfokú Bíróság által végzett felülvizsgálat lényegét.

111. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis nem végezte el a tények új, önálló értékelését, ahogy azt a Tanács és a Bizottság kifogásolja, hanem a jelen indítvány 105. és 106. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatra való tekintettel helyesen csupán azt vizsgálta, hogy a 2006. június 26-i telefaxban kifejtett három ok alátámasztja-e az intézmények azon következtetését, amely szerint a SEPCO a jutalékalapon eljáró gazdasági szereplő feladataihoz hasonló feladatokat végez, és ennélfogva igazolja az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontja szerint kiigazítás elvégzését, ahogy azt lényegében a megtámadott ítélet 184. pontjának második mondata is hangsúlyozza.

112. Ez számomra különösen egyértelműnek tűnik az Elsőfokú Bíróság által a 2006. június 26-i telefaxban felsorolt második és harmadik elem tekintetében végzett felülvizsgálat tekintetében. Ezekkel kapcsolatban ugyanis az Elsőfokú Bíróság lényegében pusztán azt állapította meg, hogy egyrészt a Tanács nem nyújtott elegendő magyarázatot a SPIG működése által arra gyakorolt hatást illetően, hogy a SEPCO-t jutalékos alapon dolgozó ügynöknek minősítették, másrészt pedig, hogy a SEPCO és

23 — Lásd különösen a versenyjogi szabályok alkalmazása kapcsán a C-12/03. P. sz., Bizottság kontra Tetra Laval ügyben 2005. február 15-én hozott ítélet (EBHT 2005., I-987. o.) 39. pontját, és a C-413/06. P. sz., Bertelsmann és Sony Corporation of America kontra Impala ügyben 2008. július 10-én hozott ítélet (EBHT 2008., I-4951. o.) 145. pontját, az állami támogatásokra vonatkozó szabályok tekintetében pedig a fent hivatkozott Spanyolország kontra Lenzing ügyben hozott ítélet 56. pontját, valamint a fent hivatkozott Bizottság kontra Scott ügyben hozott ítélet 64. pontját.

24 — A fent hivatkozott Bizottság kontra Tetra Laval ügyben hozott ítélet 39. pontja, a fent hivatkozott Spanyolország kontra Lenzing ügyben hozott ítélet 57. pontja, a fent hivatkozott Bertelsmann és Sony Corporation of America kontra Impala ügyben hozott ítélet 145. pontja, valamint a fent hivatkozott Bizottság kontra Scott ügyben hozott ítélet 65. pontja.

25 — Lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Bizottság kontra Scott ügyben hozott ítélet alapjául szolgáló ügyben ismertetett indítványom 103. pontját.

az NTRP között a közös anyavállalat keretében fennálló kapcsolatok az intézmények állításával ellentétben nem bizonyították, hogy a két társaság közötti kapcsolatok kizárják a gazdasági egység fennállását, amelyre a Niko Tube és az NTRP a közigazgatási eljárás, illetve az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás során hivatkozott.

113. Bizonyos, hogy az Elsőfokú Bíróság által a Niko Tube és az NTRP által közvetlenül az Unióba végzett értékesítésre vonatkozó elem kapcsán végzett vizsgálat, amely az intézmények szerint olyan ténykörülmény, amely bizonyítja, hogy a SEPCO nem az említett társaságok exportértékesítéseinek integrált egységeként járt el, első ránézésre, legalább részben árnyalhatja értékelésemet. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis, amikor a megtámadott ítélet 185. pontjában a felek által számára szolgáltatott adatok alapján azt állította, hogy a Niko Tube és az NTRP csak a SEPCO feladatait kiegészítő értékesítési feladatokat vállalt, és azokat is csupán átmeneti időszakra (ami alapján feltételezhető a gazdasági egység fennállása), úgy tűnik, hogy saját értékelést végzett az eljárás során vita tárgyát képező gazdasági jellegű tényezők kapcsán.

114. Bár a megtámadott ítélet 185. pontja utolsó mondatának szövegezése alapot adhat a kritikára, az ítélet ezen pontjában kifejtett érvelés kétségtelenül illik a SEPCO által végzett feladatok kapcsán az intézmények által levont következtetések megalapozottságának az ítélet 184. pontjában ismertetett vizsgálatába. Végül, a megtámadott ítélet 185. pontjában végzett elemzése során az Elsőfokú Bíróság rámutatott, hogy az intézmények által a Niko Tube és az NTRP által végzett közvetlen értékesítések létezéséből való levezetés olyan mértékben téves volt, hogy figyelemmel a nem vitatott adatokra, az intézményeknek ellentétes következtetésre kellett volna jutniuk.

115. Következésképpen az Elsőfokú Bíróság álláspontom szerint nem helyettesítette saját gazdasági értékelésével az intézményekét. Éppen ellenkezőleg, az intézmények részéről a gazdasági adatoknak tulajdonított jogi minősítés felülvizsgálatát végezte el, megállapítva, hogy a 2006. június 26-i telefaxban szereplő három elem nem megfelelő ténykörülmény azon következtetésük alátámasztásához, amely szerint a SEPCO megfelel az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontja szerinti kiigazítás elvégzését lehetővé tevő feltételeknek, legalábbis az NTRP által gyártott csövekre vonatkozó ügyletek tekintetében.

116. Végül álláspontom szerint az Elsőfokú Bíróság a Niko Tube-nak és az NTRP-nek az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése első albekezdése alkalmazására vonatkozó jogalapja kapcsán szintén téves jogalkalmazás nélkül ítélhette meg úgy a megtámadott ítélet 195. pontjában, hogy amennyiben az említett rendelkezés i) pontja alapján végzett kiigazítás téves volt a SEPCO által az NTRP által gyártott csövek tekintetében teljesített ügyletek kapcsán, az azt jelenti, hogy az említett kiigazítás tartotta fenn, sőt hozta létre a rendes érték és az exportár közötti aszimmetriát. Az ilyen aszimmetria fenntartása vagy létrehozása ugyanis érinti az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése első albekezdésében szereplő előírást, amely szerint tisztességes összehasonlítást kell végezni a rendes érték és az exportár között.

117. Azt javaslom tehát, hogy a fellebbezéseknek a bírósági felülvizsgálat korlátainak megsértésére vonatkozó jogalapjait a Bíróság utasítsa el.

B – *A csatlakozó fellebbezésnek a SEPCO által az NTRP által gyártott csövek tekintetében teljesített ügyletek kapcsán az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának alkalmazása során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított harmadik jogalapjáról*

1. A felek érvei

118. A Niko Tube és az NTRP előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazást követett el, amikor a megtámadott ítélet 187–190. pontjában lényegében megerősítette, hogy a SEPCO jutalékalapon dolgozó ügynökként járt el az NTRP által gyártott csövek tekintetében. E társaságok szerint az a tény, hogy a SEPCO és a Niko Tube közötti tőkekapcsolatok nem voltak azonosak a

SEPCO és az NTRP közötti tőkekapcsolatokkal, jogilag nem jelenti azt, hogy a SEPCO a Niko Tube-bal fennálló kapcsolatai keretében a jutalékalapon dolgozó ügynök feladatait végezte. Ellentétben az Elsőfokú Bíróság döntésével, az ellenőrzés fennállhat akkor is, ha a szóban forgó két társaság végső kedvezményezettjei („ultimate beneficiaries") nem azonosak. Különbséget kellett volna tehát tenni az ellenőrzés és a társasági részesedés fennállása között. Emellett, a Niko Tube és az NTRP álláspontja szerint az egyszerű adásvételi jogviszony fennállása az exportőr és a kapcsolódó értékesítő társaság között nem elegendő ahhoz, hogy az utóbbi haszonkulcsát az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja értelmében vett jutaléknak tekintsék. Mindenesetre az Elsőfokú Bíróságnak a SEPCO és a Niko Tube közötti kapcsolatokra vonatkozó következtetései tévesek, amennyiben azok a közigazgatási eljárás lezárása utáni tényeken, illetve érvelésen alapulnak.

119. A csatlakozó fellebbezés harmadik jogalapjára adott válaszaiban a Tanács és a Bizottság arra a következtetésre jut, hogy a jogalap elfogadhatatlan, vagy legalábbis nem megalapozott. A Tanács úgy véli, hogy a jogalap elfogadhatatlan, mivel az nem érintheti az ítélet rendelkező részét, ugyanis az Elsőfokú Bíróság már megsemmisítette a megtámadott határozat 1. cikkét. A Bizottság szerint a csatlakozó fellebbezés harmadik jogalapjának alátámasztása érdekében kifejtett érvek nem megalapozottak, és nem kellően pontosak, ami az említett jogalap elfogadhatatlanságát eredményezi. Érdemben az intézmények lényegében kifejtik, hogy a Niko Tube-nak és az NTRP-nek meg kellett volna jelölnie az iratok azon elemeit, amelyek azt bizonyítják, hogy a SEPCO a Niko Tube ellenőrzése alatt állt, vagy a két társaság közös ellenőrzés alatt állt. Ilyen megjelölés hiányában az Elsőfokú Bíróság megalapozottan utasította el az elsőfokú eljárásban kifejtett jogalapot.

2. Elemzés

120. Álláspontom szerint, anélkül, hogy dönteni kellene a jelen jogalap elfogadhatóságáról, az mindenképpen megalapozatlan.

121. Mindenekelőtt a Niko Tube és az NTRP tévesen értelmezik a megtámadott ítéletet, amikor azt állítják, hogy aszerint csak akkor állhat fenn ellenőrzés, ha a SEPCO és a Niko Tube végső kedvezményezettjei azonosak. Meg kell állapítani ugyanis, hogy a megtámadott ítélet 188–189. pontjában az Elsőfokú Bíróság pusztán azt ellenőrizte, hogy a Niko Tube és az NTRP állításának megfelelően, az „iratok" alapján a SEPCO a Niko Tube ellenőrzése alatt állt-e, vagy hogy e két társaság közös ellenőrzés alatt állt-e, megvizsgálva e társaságok tőkestruktúráját, ugyanis e körülmény – ahogy arra az Elsőfokú Bíróság helyesen emlékeztetett a megtámadott ítélet 179. pontjában – a gazdasági egység fennállására utaló ténykörülmény. Az Elsőfokú Bíróság tehát nem döntött úgy, hogy az ellenőrzés, különösen, ha közös, nem állhat fenn abban az esetben, ha a szóban forgó társaságok „végső kedvezményezettjei" nem azonosak.

122. A megtámadott ítélet 187. pontjának hibás értelmezése körébe tartozik az a megállapítás is, amely szerint az Elsőfokú Bíróság kimondta, hogy az egyszerű adásvételi jogviszony fennállása az exportőr és az értékesítő társaság között elegendő ahhoz, hogy utóbbi haszonkulcsát jutaléknak tekintsék. Amellett ugyanis, hogy az ítélet említett pontjának e része kimondja, hogy egy ilyen kapcsolat nem releváns annak bizonyításában, hogy a SEPCO a jutalékalapon dolgozó ügynök feladataihoz hasonló feladatokat végez, az nem a SEPCO által a Niko Tube javára végzett ügyletekre, hanem az e társaság által az NTRP javára végzett ügyletekre vonatkozik.

123. Valójában az elsőfokú eljárás felperesei álláspontjának elutasítását megalapozó indokok nem a termelő és az értékesítő társaság közötti adásvételi jogviszony fennállásán vagy fenn nem állásán alapultak, hanem az azt bizonyító ténykörülmények hiányán, hogy a Niko Tube esetlegesen ellenőrzést gyakorol a SEPCO felett, vagy hogy e két társaság közös ellenőrzés alatt áll. E tekintetben fontos megállapítani, hogy a Niko Tube és az NTRP nem jelölte meg pontosan, hogy az Elsőfokú Bíróság az iratok melyik olyan elemét ferdítette el, vagy mulasztotta el figyelembe venni, amely megcáfolhatná a megtámadott ítélet 188. és 189. pontjában szereplő állítását, amely szerint lényegében az a tény, hogy

a Niko Tube és az NTRP három közös részvényessel rendelkezett, amelyek között szerepelt az NTRP anyavállalata, nem tette lehetővé annak bizonyítását, hogy a SEPCO a Niko Tube ellenőrzése alatt áll, vagy hogy a két társaság közös ellenőrzés alatt áll, csak annak megállapítására volt alkalmas, hogy a két társaság között közvetett kapcsolat áll fenn.

124. A csatlakozó fellebbezés 47. lábjegyzetében említett puszta tény, hogy az Elsőfokú Bíróság elmulasztott válaszolni arra az érvre, amely szerint a SEPCO képviselői jelen voltak a Niko Tube helységeiben tett helyszíni ellenőrzéseknél a vizsgálati eljárás során, nem alkalmas arra, hogy megkérdőjelezze ezt az elemzést. Ahogy ugyanis a Tanács megalapozottan emelte ki a csatlakozó fellebbezésre adott válaszában, e tény pusztán azt bizonyítja, hogy a szóban forgó két társaság együttműködött a vizsgálat során, ahogy az ténylegesen várható is két kapcsolt vállalkozástól, azonban nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a Niko Tube ellenőrizte a SEPCO-t, vagy hogy a két társaság közös ellenőrzés alatt állt.

125. Végül, a Niko Tube és az NTRP azt sem jelöli meg, hogy az Elsőfokú Bíróság milyen új körülmények alapján utasította el részlegesen az elsőfokú eljárás során előterjesztett jogalapjukat. E tekintetben a Niko Tube és az NTRP nem kifogásolhatja, hogy az Elsőfokú Bíróság engedélyezte számukra az elsőfokú eljárás során állításaik alátámasztását, amikor, ahogy azt a jelen indítvány előző pontjaiban kiemeltem, e társaságok a fellebbezés szakaszában is képtelenek voltak pontosan megjelölni, hogy az iratok mely bizonyítékait mulasztotta el figyelembe venni az Elsőfokú Bíróság, amikor az lényegében megerősítette az intézmények értékelését, amely szerint a SEPCO és a Niko Tube közötti kapcsolatok nem voltak elegendők ahhoz, hogy úgy lehessen tekintetni, hogy a két társaság közös ellenőrzés alatt állt, vagy a SEPCO a Niko Tube ellenőrzése alatt állt, ami pedig előfeltétele a két kapcsolt társaság közötti gazdasági egység fennállásának, ami megfosztotta volna az intézményeket attól a lehetőségtől, hogy elvégezhessék az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontja szerinti kiigazítást.

126. Ennélfogva azt javaslom, hogy a Bíróság utasítsa el a csatlakozó fellebbezés harmadik, az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának alkalmazása során elkövetett téves jogalkalmazásokra vonatkozó jogalapját, a SEPCO által az NTRP által gyártott csövek tekintetében teljesített ügyletek tekintetében.

C – A fellebbezéseknek az elsőfokú eljárás felpereseinek az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján elvégzett kiigazítással összefüggésben fennálló védelemhez való joga megsértésének megállapítása kapcsán elkövetett téves jogalkalmazásra alapított jogalapjairól

1. A felek érvei

127. A Tanács és a Bizottság három téves jogalkalmazást jelöl meg az Elsőfokú Bíróság értékelésében, amelyek annak megállapítására vezették azt, hogy a Niko Tube és az NTRP védelemhez való jogát megsértették az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontja alapján elvégzett kiigazítással összefüggésben.

128. Először, az intézmények úgy vélik, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 201. pontjában túlzottan szigorúan értelmezte az őket terhelő tájékoztatási kötelezettséget. Úgy vélik különösen, hogy aránytalan azt előírni minden esetben a Bizottság számára, hogy nemcsak a kiigazítás elvégzését megalapozó jogalapról tájékoztassa az exportőrt, hanem azokról az okokról is, amelyek a kiigazítást indokolják. Márpedig az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazást követett el akkor, amikor elmulasztotta megvizsgálni a jelen ügyben azt, hogy pusztán a jogalap közlése elegendő volt-e a szóban forgó társaságok védelemhez való jogának gyakorlásához. A Bizottság szerint az Elsőfokú Bíróság összekeverte az intézményeket az aktus elfogadása során terhelő részletes indokolási kötelezettséget a közigazgatási eljárás vagy a vizsgálat során a gazdasági szereplők számára az ahhoz elegendő megfelelő

tájékoztatás nyújtására irányuló kötelezettséggel, hogy gyakorolhassák védelemhez való jogukat. A Bizottság hozzáteszi, hogy az elsőfokú eljárás felperesei 2006. május 4-i levelének tartalma, amelyre a megtámadott ítélet 204. pontja röviden utal, azt mutatja, hogy azok tökéletesen megértették azokat az indokokat, amelyek alapján a Bizottság a szóban forgó kiigazítást el kívánta végezni.

129. Másodszor, a Tanács azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 209. pontjában nem vizsgálta meg megfelelően, hogy a Bizottság 2006. június 26-i telefaxában szereplő három elem késedelmes közlését követően a Niko Tube-ot és az NTRP-t valóban megfosztották-e attól a lehetőségtől, hogy előadják azon érveiket vagy észrevételeiket, amelyek alapján a közigazgatási eljárás eltérő eredménnyel zárulhatott volna. A Tanács szerint az Elsőfokú Bíróságnak meg kellett volna vizsgálnia, hogy a Niko Tube-ot és az NTRP-t a 2006. június 26-i telefax késedelmes közlése miatt megfosztották-e attól a lehetőségtől, hogy új érveket terjesszen elő, amelyeket egyébként valójában előterjesztett az Elsőfokú Bíróság előtt. Amennyiben az Elsőfokú Bíróság helyesen alkalmazta volna ezt a feltételt, akkor azt állapította volna meg, hogy az előtte előterjesztett érvek lényegében azonosak voltak a Bizottság előtt folyó eljárásban a 2006. június 26-i telefax átvétele előtt előterjesztett érvekkel.

130. Harmadszor, mivel az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 185–188. pontjában többször is tévesen alkalmazta a jogot, a Tanács azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság ezenfelül tévesen adott helyt az említett ítélet 211. pontjában a Niko Tube és az NTRP védelemhez való jogának megsértésére alapított jogalapnak az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontja alapján elvégzett kiigazításra vonatkozó részének. Ehhez hozzáteszi, hogy az Elsőfokú Bíróság mindenképpen téves logikát alkalmazott a Niko Tube kapcsán, mivel e társaság védelemhez való joga megsértésének hiánya nem eredményezhetett volna más eredményt, mint amelyet az Elsőfokú Bíróság megerősített a megtámadott ítélet 189. pontjában. Általánosabb jelleggel a Bizottság úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 209. pontjában nem utalhatott pusztán az érdemi értékelésére annak megalapozása érdekében, hogy az elsőfokú eljárás felperesei bizonyították, hogy megsértették a védelemhez való jogukat.

131. A Niko Tube és az NTRP arra kérik a Bíróságot, hogy utasítsa el a Tanács és a Bizottság által előadott jogalapokat.

132. Mindenekelőtt előadják, hogy az Elsőfokú Bíróság megalapozottan nem elégedett meg egy a szóban forgó kiigazítás jogalapjára való puszta utalással annak vizsgálata érdekében, hogy az intézmények teljesítették-e a védelemhez való jog tiszteletben tartására irányuló kötelezettségüket. E társaságok hangsúlyozzák különösen, hogy az Elsőfokú Bíróság által ténylegesen elvégzett vizsgálat megfelel az ítélkezési gyakorlatban kialakított igényeknek, és nem tekinthető túl szigorúnak. Bár a Niko Tube és az NTRP a 2006. május 4-i, a Bizottság által küldött második végleges tájékoztatóra adott választ tartalmazó levélben kifejtette, hogy a SEPCO tevékenysége nem volt a jutalék alapján dolgozó ügynök tevékenységéhez hasonló, nem tudták ugyanakkor, hogy a Bizottság e társaságot jutalékalapon dolgozó ügynöknek tekinti-e, és milyen indokok alapján. E társaságok nyilvánvalóan nem voltak képesek válaszolni az azon, 2006. június 26-i telefaxban kifejtett konkrét érvekre, amely – ahogy az Elsőfokú Bíróság is megalapozottan megállapította – a közigazgatási szakaszban azon indokok első ismertetését jelentette, amelyek alapján az intézmények úgy tekintették, hogy szükség van a megtámadott kiigazításra.

133. Ezt követően, a Niko Tube és az NTRP szerint az is nyilvánvaló, amint arra az Elsőfokú Bíróság is rámutatott, hogy az ítélkezési gyakorlatból fakadó előírásokkal ellentétben nem volt lehetőségük arra, hogy a Bizottságnak a megtámadott rendelet elfogadására irányuló javaslata elfogadását megelőzően hatékonyan ismertethessék álláspontjukat azon állítólagos tények és körülmények valódiságával és relevanciájával kapcsolatban, amelyek alapján az intézmények végül a kiigazítást elvégezték.

134. Emellett azt is állítják, hogy a Tanács által azon kérdés vizsgálata érdekében ajánlott jogi szempont, hogy az intézmények által elkövetett eljárási szabálytalanságok hatással lehettek-e a levont következtetésekre, nevezetesen a Niko Tube és az NTRP által a 2006. június 26-i telefaxban szereplő indokolás közlése előtt, valamint a közlést követően megfogalmazott érvek összehasonlítása, sérti az Elsőfokú Bíróság által a bizonyítékok felülvizsgálatával kapcsolatban gyakorolt felülvizsgálati jogkör korlátozott fokát. Az Elsőfokú Bíróság megalapozottan állapított meg pusztán annyit, hogy a közigazgatási eljárás más eredménnyel járhatott volna, ha az elsőfokú eljárás felpereseinek lehetőségük lett volna az eljárás során észrevételeket előterjeszteni azon indokokkal kapcsolatban, amelyek alapján a kiigazítást végezték.

135. Végül, a Tanácsnak az Elsőfokú Bíróság részéről a Niko Tube védelemhez való joga megsértésére vonatkozóan megfogalmazott érvelés állítólagos következetlenségére vonatkozó jogalapját illetően, a Niko Tube és az NTRP előadja, hogy a Niko Tube védelemhez való jogát nem az sértette, hogy az Elsőfokú Bíróság az eljárás keretében arra a következtetésre jutott, hogy nem bizonyított, hogy a SEPCO a Niko Tube ellenőrzése alatt állt. E társaságok álláspontja szerint, ha a Niko Tube-ot megfelelő időben tájékoztatták volna a megtámadott kiigazítás okairól, akkor érveit ezekre az okokra összpontosíthatta volna a közigazgatási eljárás során, és befolyásolhatta volna annak eredményét.

2. Elemzés

136. Előzetesen emlékeztetnem kell arra, hogy – ahogy azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 64. pontjában kiemelte, utalva az ítélet 201. pontjára – az alaprendelet 20. cikkének (2) bekezdése biztosítja a panaszosok, az importőrök, az exportőrök és az azokat képviselő szervezetek, valamint az exportáló ország képviselői számára a jogot, hogy kérjék azon alapvető tények és szempontok végső nyilvánosságra hozatalát, amelyeken a végleges intézkedések bevezetésére irányuló javaslatok alapulnak.

137. Az Elsőfokú Bíróság által hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik az is, hogy az érintett vállalkozásoknak a közigazgatási eljárás során lehetőséget kell biztosítani arra, hogy kifejtsék álláspontjukat a tényállás és a hivatkozott körülmények valószerűségéről és jelentőségéről, valamint a Bizottság által a dömpingmagatartás fennállására és az abból eredő kárra vonatkozó állításának alátámasztására felhasznált bizonyítékokról. [26]

138. Megjegyzem, hogy a megtámadott ítélet 203. pontjában az Elsőfokú Bíróság, anélkül hogy ezt a Tanács és a Bizottság vitatta volna, rámutatott, hogy a második, 2006. április 24-i végleges tájékoztatóban a Bizottság tájékoztatta a Niko Tube-ot és az NTRP-t, hogy a Közösségbe irányuló, a SEPCO közvetítésével történt értékesítésekkel kapcsolatban elvégzett kiigazítás valójában az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján, és nem e rendelet 2. cikkének (9) bekezdése alapján történt, amint azt az első végleges tájékoztatóban tévesen említették. Az Elsőfokú Törvényszék azt is megjegyezte, hogy bár a Bizottság ebben a dokumentumban jelezte, hogy a levonás összege változatlan marad, nem indokolta, hogy a jelen ügyben az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alkalmazandó.

139. Emellett sem a Tanács, sem a Bizottság nem vitatja az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 201. pontjában szereplő minősítését, amely szerint a kiigazításra és az azon okokra vonatkozó információk, amelyek miatt a kiigazítást elvégezték, alapvető fontosságúak voltak, mivel az ilyen kiigazítás közvetlenül kihat a dömpingellenes vám mértékére.

26 — A C-49/88. sz., Al-Jubail Fertilizer kontra Tanács ügyben 1991. június 27-én hozott ítélet (EBHT 1991., I-3187. o.) 17. pontja és a C-458/98. P. sz., Industrie des poudres sphériques kontra Tanács ügyben 2000. október 3-án hozott ítélet (EBHT 2000., I-8147. o.) 99. pontja.

140. Ennélfogva úgy vélem, hogy az intézmények tévesen kifogásolják azt, hogy az Elsőfokú Bíróság lényegében azt írta elő, hogy a Bizottság a közigazgatási eljárás során ne csak arról tájékoztassa a Niko Tube-ot és az NTRP-t, hogy az intézmény szerint az alaprendelet 2. cikkének (10) bekezdése i) pontja alapján kiigazítást kell végezni, hanem azokról az okokról is, amelyek indokolják ezt a kiigazítást, vagyis a Bizottság által az értékelése alátámasztása érdekében hivatkozott körülményekről és bizonyítékokról is.

141. Ha ugyanis ezeket a körülményeket és bizonyítékokat lényegesnek tekintették, akkor azokat egy olyan időpontban kellett volna közölni, amikor az elsőfokú eljárás felperesei még hatékonyan ismertethették volna álláspontjukat azok relevanciáját illetően, a megtámadott rendelet elfogadását megelőzően. Márpedig, ahogy azt az Elsőfokú Bíróság megállapította, a Bizottság csak a 2006. június 26-i telefaxban, vagyis a megtámadott határozat elfogadását megelőző napon közölte az érintett vállalkozásokkal azokat a pontos okokat, amelyek álláspontja szerint indokolták az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja alapján végzett kiigazítást.

142. Ugyanakkor, amint arra az Elsőfokú Bíróság joggal mutatott rá a megtámadott ítélet 208. pontjában, a Bizottság által elkövetett eljárási szabálytalanság csak akkor vezethetett volna az elsőfokú eljárás felperesei védelemhez való jogának a megtámadott rendelet megsemmisítését igazoló megsértéséhez, ha utóbbiak nem azt bizonyítják, hogy az említett rendeletnek eltérő tartalma lett volna, hanem azt, hogy kizárólagosan nem zárható ki olyan helyzet, amelyben e szabálytalanság hiányában jobban tudták volna védelmüket biztosítani.[27] Másként fogalmazva, a Niko Tube-nak és az NTRP-nek azt kellett volna bizonyítania, hogy létezik olyan lehetőség, amely alapján a közigazgatási eljárás e szabálytalanság hiányában más eredményre vezethetett volna, vagyis a szabálytalanság konkrétan kihatással volt a védelemhez való jogukra.[28]

143. Ezen ítélkezési gyakorlat megkérdőjelezése nélkül a Tanács úgy véli, hogy az Elsőfokú Bíróság az elé terjesztett érvekre tekintettel nem ellenőrizte konkrétan azt, hogy az elsőfokú eljárás felpereseit mely körülmények közlésétől fosztották meg a 2006. június 26-i telefax késedelmes megküldése folytán.

144. Ezt a kifogást álláspontom szerint el kell utasítani.

145. E tekintetben meg kell jegyeznem, hogy a megtámadott ítélet 209. pontjában az Elsőfokú Bíróság – azon három elem kapcsán, amelyek alapján a Bizottság arra a következtetésre jutott, hogy a SEPCO a jutalékalapon dolgozó ügynök feladataihoz hasonló feladatokat látott el – megjegyezte, „[hogy] [a megtámadott ítélet] 185–188. [pontjában] a *felperesek által az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás keretében előadott érvek alapján* bebizonyosodott, hogy e három elem nem tekinthető olyan ténykörülménynek, amely lehetővé teszi annak megállapítását egyrészt, hogy a SEPCO a jutalékalapon dolgozó ügynök feladataihoz hasonló feladatokat végez, és másrészt, hogy a SEPCO és az NTRP nem alkot gazdasági egységet. Ezért meg kell állapítani, hogy a felperesek bizonyították, hogy a 2006. június 26-i telefaxban szereplő elemek korábbi közlésével lehetőségük lett volna a megtámadott rendelet elfogadása előtt ugyanezen bizonyítást elvégezni, és ezáltal alátámasztani azt az állítást, miszerint a Bizottság nem rendelkezett olyan kézzelfogható bizonyítékkal, amely alapján elvégezhette a vitatott kiigazítást”[29].

27 — Lásd ebben az értelemben a C-141/08. P. sz., Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ügyben 2009. október 1-jén hozott ítélet (EBHT 2009., I-9147. o.) 94. pontját.

28 — Uo. 81. pont.

29 — Kiemelés tőlem.

146. Márpedig, ahogy a megtámadott ítélet ezen pontja is tanúsítja – amely visszautal az ítélet 185–188. pontjában elvégzett érdemi bírósági felülvizsgálatra, amelyben, ahogy azt már hangsúlyoztam, többször utalnak az eljárás során előadott érvelésekre és következtetésekre –, az Elsőfokú Bíróság legalább részben az elsőfokú eljárás felperesei által előadott körülmények alapján vizsgálta meg, hogy a Bizottsággal szemben kifogásolt eljárási szabálytalanság konkrétan érintette-e jogukat arra, hogy kifejtsék álláspontjukat a közigazgatási eljárás során.

147. Ezzel szemben úgy vélem, hogy az Elsőfokú Bíróság ítélete, különösen annak a 188–190. pontjával együttesen értelmezett 209. pontja ellentmondásos, illetve hiányos indokolást tartalmaz azon megállapítást illetően, miszerint megsértették a Niko Tube védelemhez való jogát.

148. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis álláspontom szerint érdemben nem utasíthatta el az elsőfokú eljárás felperesei által előterjesztett azon jogalapot, amely a SEPCO exportárainak kiigazítására vonatkozik a Niko Tube által gyártott csöveket érintő ügyletek keretében, figyelembe véve többek között az eljárás során az elsőfokú eljárás felperesei által előterjesztett érvelést, egyidejűleg megállapítva azt, hogy ugyanezek az érvek, ha a Bizottság eljárási szabálytalanságának hiányában a közigazgatási eljárás során terjesztik elő azokat, más eredményre vezethettek volna, mint amelyre az intézmények jutottak.

149. Mindenesetre, figyelemmel az elsőfokú eljárás felperesei által a megtámadott rendelet megsemmisítésének – annyiban, amennyiben az a SEPCO exportárainak kiigazítására vonatkozik, a Niko Tube által gyártott csöveket érintő ügyletek keretében – alátámasztása érdekében előterjesztett jogalap e részének érdemi elutasítására, az Elsőfokú Bíróság a Niko Tube védelemhez való joga megsértésének értékelésénél nem utalhatott pusztán vissza a konkrétan nem a Niko Tube-ra vonatkozó érdemi indokolásra. Az Elsőfokú Bíróságnak éppen ellenkezőleg, ki kellett fejtenie azokat az okokat, amelyek folytán, az említett rész elutasítása ellenére, az elsőfokú eljárás felperesei által előtte előadott érvek, ha azokat a közigazgatási eljárás során előterjeszthették volna, más eredményre vezettek volna, mint amelyre az intézmények jutottak. Ezen okok kifejtésének elmulasztásával az Elsőfokú Bíróság álláspontom szerint hiányosan indokolta a megtámadott ítélet 209. pontjában szereplő következtetését, amely szerint lényegében az elsőfokú eljárás felperesei bizonyították, hogy a 2006. június 26-i telefaxban szereplő elemek korábbi közlésével lehetőségük lett volna alátámasztani azt az állítást, miszerint a Bizottság nem rendelkezett olyan kézzelfogható bizonyítékkal, amely alapján elvégezhette a vitatott kiigazítást a Niko Tube tekintetében.

150. Ezt az értékelést álláspontom szerint az a megfontolás sem cáfolja, amely szerint a megtámadott ítélet 185. és 186. pontjában kifejtett egyes érvek mind az NTRP-re, mind a Niko Tube-ra vonatkoznak.

151. Amennyiben ugyanis, bár hallgatólagosan, de szükségszerűen, az Elsőfokú Bíróság az elsőfokú eljárás felperesei által a megtámadott kiigazításra vonatkozóan előterjesztett jogalap érdemi értékelése során nem tekintette úgy, hogy ezek az érvek önmagukban alkalmasak az említett jogalapnak való helytadás és ennélfogva a megtámadott rendelet megsemmisítésének elérésére – annyiban, amennyiben az a SEPCO részéről a Niko Tube által gyártott csövek exportjára vonatkozik –, akkor az Elsőfokú Bíróság konkrét indokolásának hiányában nem tudom elképzelni, hogy az a tény, hogy ezekre az érvekre hivatkozhattak volna a közigazgatási eljárás során, konkrétan esélyt biztosított volna az elsőfokú eljárás felpereseinek arra, hogy a közigazgatási eljárás más eredménnyel záruljon.

152. E tekintetben, ahogy az hallgatólagosan kitűnik a jelen indítvány 146. pontjában kifejtett értékelésből is, álláspontom szerint az NTRP és a Niko Tube tévesen állítják, hogy az Elsőfokú Bíróság az e vállalkozások védelemhez való jogának állítólagos megsértésére vonatkozó vizsgálattal összefüggésben, korlátozott felülvizsgálati jogköre terjedelmének megsértése nélkül nem vizsgálhatta volna meg az előtte kifejtett új érveket.

153. Hasonlóan ugyanis minden, megsemmisítés iránti keresetet alátámasztó állításhoz, a felperesnek kell bizonyítania az eljárási jogai megsértésére vonatkozó állítást. Márpedig, figyelemmel arra, hogy az ítélkezési gyakorlat azt követeli meg, hogy bizonyítsák a védelemhez való jog konkrét érintettségét annak érdekében, hogy helyt lehessen adni az ezen az indokon alapuló jogalapnak, és ennek megfelelően meg lehessen semmisíteni az uniós aktust, az ilyen aktus jogszerűségét vitató ilyen jogalapra hivatkozó felperesnek kellő pontossággal meg kell jelölnie azokat az érveket, amelyeket a kifogásolt eljárási szabálytalanság hiányában előadott volna, és amelyek különböznek azoktól az érvektől, amelyeket már a közigazgatási eljárás során előadhatott a kifogásolt szabálytalanság elkövetését megelőzően. Az Elsőfokú Bíróság csak az ilyen vizsgálat elvégzése során értékelheti érvényesen, hogy a megtámadott eljárási szabálytalanság konkrétan érintette-e a felperes védelemhez való jogát.[30] E vizsgálat semmilyen módon nem lép túl az uniós bíróság által gyakorolt felülvizsgálat körén. Ellenkezőleg, az álláspontom szerint annak teljes körű vizsgálatához tartozik, hogy az uniós intézmények esetlegesen nem sértették-e meg az uniós jog azon alapvető elvét, amely szerint a védelemhez való jogot minden, valamely személlyel szemben indított olyan eljárásban tiszteletben kell tartani, amely sérelmet okozó aktussal végződhet.[31]

154. Ugyanezek a megfontolások indokolják a Bizottság azon általános álláspontjának elutasítását, amely szerint az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 209. pontjában nem utalhatott a megtámadott kiigazítás érdemi vizsgálatára vonatkozó fejtegetéseire. Amennyiben ugyanis ez a kifogás az NTRP-re vonatkozik, a megtámadott ítélet 209. pontjában szereplő utalásnak nincs más célja, mint hogy bizonyítsa, hogy amennyiben az NTRP-nek a közigazgatási eljárás során lett volna lehetősége közölni azokat a megtámadott határozat 185–187. pontjában hivatkozott körülményeket, amelyeket az Elsőfokú Bíróság előtt folyt eljárásban terjesztett elő, akkor hatékonyabban biztosíthatta volna védelemhez való jogának gyakorlását.

155. Figyelemmel ezekre a megfontolásokra, azt javaslom, hogy a Bíróság részlegesen adjon helyt a Tanács által benyújtott fellebbezésnek, és helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet, mivel az helyt adott az elsőfokú eljárás felperesei hatodik, a Niko Tube védelemhez való jogának megsértésére vonatkozó jogalapjának annyiban, amennyiben az a SEPCO által a Niko Tube által gyártott csövekre vonatkozó ügyletek során alkalmazott exportárnak az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja szerinti kiigazítására vonatkozik.

156. Ezzel szemben, mivel a Bizottság által a megtámadott ítélettel szemben benyújtott fellebbezés nem tartalmazott a Tanács által előterjesztett jogalappal – amellyel kapcsolatban azt javasoltam, hogy annak adjanak helyt – azonos jogalapot, azt javaslom, hogy a Bizottság fellebbezését a Bíróság teljes egészében utasítsa el.

157. Most pedig meg kell vizsgálni a Niko Tube és az NTRP csatlakozó fellebbezésében szereplő azon két jogalapot, amelyek az Elsőfokú Bíróság által nem az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdése i) pontjának alapján elvégzett kiigazítást érintő értékelésre vonatkoznak.

D – *A Niko Tube és az NTRP által benyújtott csatlakozó fellebbezés első két jogalapjáról*

158. A már megvizsgált harmadik jogalapon kívül a Niko Tube és az NTRP csatlakozó fellebbezésében további két jogalapra hivatkozik, amelyek az Elsőfokú Bíróság által a rendes érték számítására és az uniós gazdasági ágazatnak okozott kár meghatározására irányuló vizsgálata keretében elkövetett téves jogalkalmazásokra vonatkoznak.

30 — Lásd többek között a fent hivatkozott Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ügyben hozott ítélet 81. és 107. pontját.

31 — A dömpingellenes eljárásokkal kapcsolatban lásd a fent hivatkozott Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ügyben hozott ítélet 83. pontját.

1. A csatlakozó fellebbezésnek az Elsőfokú Bíróság által a rendes érték számítására vonatkozóan végzett vizsgálat során állítólagosan elkövetett téves jogalkalmazásokra vonatkozó első jogalapjáról

159. A csatlakozó fellebbezés jelen, öt részre oszló jogalapjának vizsgálata előtt úgy vélem, hasznos emlékeztetni a jogvita lényeges, a KE4 tesz alá tartozó, és a jelen jogalap tárgyát képező atomcsövek kizárására vonatkozó előzményeire.

a) A jogvita lényeges, a KE4 tesz alá tartozó atomcsövek kizárására vonatkozó előzményei

160. Vizsgálata során a Bizottság meghatározást adott az érintett termékről (varrat nélküli csövek), amelyet az érintett felekhez intézett kérdőívben fejtett ki. Ugyanebben a kérdőívben azt is jelezte, hogy az érintett termékek árai tisztességes összehasonlításának elvégzése érdekében úgy döntött, hogy egy „tesz" megnevezésű termékosztályozási rendszert használ, amely egy hat szimbólumból álló kód (például JB21YN tesz), a tarifális besorolástól, valamint az érintett varrat nélküli csövek konkrét fizikai és technikai tulajdonságaitól (átmérő, vastagság) függően. E kérdőív szövege hangsúlyozta, hogy az érintett feleknek válaszuk egészében szigorúan pontosan és következetesen használniuk kell a termékellenőrzési-számokat.

161. A kérdőívre 2005 júniusában adott válaszában a SPIG ügyletről ügyletre részletes listát szolgáltatott az Ukrajnában végzett értékesítéseiről, valamint átadta szállítói listáját. Ugyanakkor a SPIG nem a Bizottság által javasolt hat szimbólumból álló rendszert használta, hanem egy egyszerűsített, három szimbólumból álló rendszert. A SPIG által benyújtott értékesítési listán hat olyan ügylet szerepelt, amely a KE4 kódot érintette. A listán egyedül az NRTP szerepelt, mint a KE4 tesz alá tartozó csövek szállítója. A Bizottság ezen, a helyszínen ellenőrzött lista alapján számította ki a rendes értéket.

162. A Bizottsággal az első végleges tájékoztatót követően folytatott levelezésükben a Niko Tube és az NTRP kifejtették, hogy a KE4 tesz alá tartozó csöveket ki kellett volna zárni a számításból, mivel azok nem tartoznak az érintett termék körébe, illetve azokat semmilyen esetben sem ők gyártották.

163. A második, 2006. április 24-én elfogadott végleges tájékoztatóban a Bizottság elutasította a KE4 tesz alá tartozó termékeknek a rendes érték számításából való kizárására irányuló kérelmet. E dokumentum utalt arra, hogy a Bizottság tudomásul vette a KE4 tesz alá tartozó nemzeti értékesítésekre vonatkozó észrevételeket, de nem volt képes ellenőrizni a Niko Tube és az NTRP által szolgáltatott új információkat.

164. Az utóbbi társaságok a második végleges tájékoztatóra 2006. május 4-én adott válaszukban megismételték kizárásra irányuló kérelmüket. Ebben a válaszban azt állították, hogy az Interpipe csoport egyáltalán nem gyártott a KE4 tesz alá tartozó csöveket, valamint különösen, hogy a 63.1 tonna varrat nélküli cső a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá tartozott. E válaszban továbbá az szerepelt, hogy a Bizottságnak átadott különböző értékesítési listákból közvetlenül következett, hogy e varrat nélküli csövek tekintetében az Interpipe csoport csak forgalmazóként járt el, és hogy a KE4 tesz alá tartozó csöveket kizárólag az NTRP gyártotta.

165. A Bizottság 2006. június 26-i telefaxában ismét elutasította a kizárás iránti kérelmet, többek között azzal az indokkal, hogy az ezekre a csövekre vonatkozó adatok nem biztosítanak kellő szintű garanciát újabb helyszíni ellenőrzés nélkül, amelynek megszervezését túlságosan nehéznek ítélték a közigazgatási eljárás előrehaladott szakaszában.

166. A megtámadott rendelet megsemmisítése iránti keresetében a Niko Tube és az NTRP előadta, hogy az intézmények nyilvánvaló értékelési hibát követtek el, amikor a rendes érték számításában, és így a dömpingkülönbözetben szerepeltették a KE4 tesz és a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá tartozó csövekre vonatkozó adatokat, hogy azok megsértették a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét, a védelemhez való jogot, valamint az indokolási kötelezettséget.

167. Az Elsőfokú Bíróság e jogalapok összességét elutasította.

168. Ami az elsőfokú eljárás felperesei által kifogásolt nyilvánvaló értékelési hibát illeti, amely magában foglalta a gondossági kötelezettség megsértését is, az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta, hogy az elsőfokú eljárás felperesei által a Bizottsággal a vizsgálat során ismertetett körülmények elegendőek voltak-e azon következtetés levonására, hogy azok nem gyártottak a KE4 tesz alá tartozó atomcsöveket, és hogy ennek folytán a Bizottság elmulasztotta-e gondosan és részrehajlás nélkül megvizsgálni az ügy valamennyi releváns elemét, és nyilvánvaló értékelési hibát követett-e el, amikor úgy vélte, hogy e körülményeket egy új, az elsőfokú eljárás felpereseinek telephelyein tett ellenőrző látogatás során kell megvizsgálni.

169. E vizsgálat keretében az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt megállapította a megtámadott ítélet 45. pontjában, hogy az elsőfokú eljárás felperesei soha nem szerepeltették a TU 14-3P-197-2001 szabványt nemzeti értékesítéseik, illetve exportjuk listáiban, ami annak a jele, hogy az elsőfokú eljárás felperesei nem adtak el atomcsöveket, még a SPIG-nek sem. Emellett az Elsőfokú Bíróság rámutatott, hogy az elsőfokú eljárás felpereseinek termelési költségeit tartalmazó listák azt bizonyították, hogy a listákon szereplő termékeket nem e szabvány alapján gyártották.

170. Ugyanakkor az Elsőfokú Bíróság azt is megjegyezte, hogy a SPIG nemzeti piacra irányuló értékesítéseinek listája tartalmaz hat, a KE4 tesz alá tartozó és a fent említett műszaki szabvány alapján gyártott csöveket érintő ügyletet. A megtámadott ítélet 48. pontjában hozzátette, hogy a SPIG szállítóinak és vásárlásainak a listája a KE4 tesz alá tartozó csövek esetében egyetlen szállítót említett, az NTRP-t. Márpedig ezen a listán csak azon szállítókat kellett feltüntetni, akiknek a termékeit az Unióban újból értékesítették. Mivel az iratok adatai megerősítették, hogy a KE4 tesz és a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá tartozó csöveket újból értékesítették az ukrán nemzeti piacon, és hogy az említett kód alá tartozó, azonban az említett műszaki szabvány alá nem tartozó, az NTRP által gyártott valamennyi csövet a SPIG újból értékesítette a közösségi piacon, az Elsőfokú Bíróság ebből azt a következtetést vonta le, hogy a SPIG nem követett el hibát akkor, amikor a szállítóinak és vásárlásainak a listáján nem említett az NTRP-n kívül más szállítót a KE4 tesz alá tartozó csövek tekintetében.

171. Ezért a megtámadott ítélet 49. pontjában az Elsőfokú Bíróság megjegyezte, hogy az a tény zavarhatta meg a bizottsági tisztviselőket, hogy egyrészt a SPIG nemzeti értékesítéseinek listáján szerepeltek a KE4 tesz és a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá tartozó csövekre vonatkozó ügyletek, és másrészt, hogy a SPIG szállítóinak és vásárlásainak a listája a KE4 tesz alá tartozó csövek esetében csak egy szállítót tartalmazott. A megtámadott ítélet 50. és 51. pontjában ebből azt a következtetést vonja le, hogy az elsőfokú eljárás felperesei és a SPIG által a kérdőívekre adott válaszok gondos értékelésének befejeztével a Bizottság ellentmondásos információkkal rendelkezett, vagy legalábbis olyanokkal, amelyeknek az érvényességét megkérdőjelezhette, anélkül hogy az elsőfokú eljárás felperesei megpróbálták volna a Bizottság ezen ellentmondásokkal kapcsolatos kételyeit eloszlatni. Az Elsőfokú Bíróság megállapította különösen azt, hogy utóbbiak feladata, hogy bizonyítékot nyújtsanak be arra, hogy a szóban forgó hat ügylet a SPIG-nek a KE4 tesz és a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá tartozó csövek független szállítótól történő vásárlására vonatkozott, amit elmulasztottak teljesíteni. Ebből az Elsőfokú Bíróság azt a következtetést vonta le, hogy a Bizottság teljesítette a jelen ügy minden lényeges elemével kapcsolatos gondos és részrehajlás nélküli vizsgálatra vonatkozó kötelezettségét, valamint hogy a rendes értéket az ítélkezési gyakorlattal összhangban ésszerűen határozták meg, és hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát.

172. Ami a hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértésre vonatkozó jogalapot illeti, amennyiben a Tanács elfogadta, hogy kizárja a dömpingkülönbözet számításából a nem elsőfokú eljárás felperesei által gyártott, egyes teszkódok alá tartozó termékeket, azonban a KE4 tesz és a TU 14-3P-197-2001 műszaki szabvány alá tartozó atomcsöveket nem, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 59. és 60. pontjában megállapította, hogy míg ez utóbbi csöveket gyártotta az NTRP, a többi tesz alá tartozó csövek sehol sem szerepelnek az elsőfokú eljárás felpereseinek értékesítésekre és termelési költségekre vonatkozó listáin, ráadásul a SPIG szállítóinak és vásárlásainak listája a KE4 tesz alá tartozó csövek esetében kizárólag egyetlenegy szállítót említett, vagyis az NTRP-t. Ezért elutasította ezt a jogalapot.

173. Emellett a megtámadott ítélet 67–69. pontjában az Elsőfokú Bíróság elvetette az elsőfokú eljárás felperesei által hivatkozott, a védelemhez való jog és az indokolási kötelezettség megsértése vonatkozó jogalapokat is.

b) A csatlakozó fellebbezés első jogalapjának öt részéről

174. A Niko Tube és az NTRP előadja először, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a védelemhez való jogukat, amikor elutasította az elsőfokú eljárásban előadott, a nyilvánvaló értékelési hibára, valamint a hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértésre vonatkozó jogalapjaikat. Másodszor kifejtik, hogy az Elsőfokú Bíróság túllépte a bírósági felülvizsgálat határait. Harmadszor, a Niko Tube és az NTRP azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem döntött egy, az elsőfokú eljárásban előterjesztett kiegészítő jogalapról. Negyedszer, álláspontjuk szerint az Elsőfokú Bíróság nyilvánvaló értékelési hibát követett el a gondossági kötelezettség kapcsán. Végül ötödször, elferdítette a bizonyítékok egyértelmű jellegét.

c) A védelemhez való jog és a bírósági felülvizsgálat határainak megsértésére alapított első két részről

i) A felek érvei

175. Bár a Niko Tube és az NTRP elismeri, hogy volt lehetőségük álláspontjuk kifejtésére az elsőfokú eljárás során az Elsőfokú Bíróság által hivatkozott körülmények kapcsán, azt állítják, hogy az utóbbi megsértette a védelemhez való jogukat, amikor a megtámadott ítélet 47–55., valamint 59. és 60. pontjában az ügy olyan új körülményeire támaszkodott, amelyeket nem közöltek velük a közigazgatási eljárás során. Ez történt azon új indokolással kapcsolatban, amelyet a Tanács és a Bizottság annak érdekében nyújtott be, hogy igazolja a KE4 tesz alá tartozó atomcsövek téves kizárását a dömpingkülönbözet számításából, valamint az új indokolás alátámasztása érdekében ismertetett olyan új tényekkel kapcsolatban, mint a SPIG szállítói és vásárlásai listájának relevanciája, a fordítás területén való együttműködés elmaradására vonatkozó állítás, valamint az atomcsövek szállítójára vonatkozó bizonyíték állítólagos hiánya. A második részben a Niko Tube és az NTRP emlékeztet arra, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vehetett figyelembe egy új, a KE4 tesz alá tartozó csövek kizárására irányuló kérelmük elutasításának alátámasztását célzó indokolást.

176. A Tanács és a Bizottság úgy véli, hogy a csatlakozó fellebbezés első jogalapjának különösen homályos első részét el kell utasítani. Amellett, hogy a Niko Tube és az NTRP nem jelöli meg azokat a körülményeket, amelyek alapján az Elsőfokú Bíróság nem biztosította számukra a meghallgatáshoz való jogot, ezek az intézmények kifejtik, hogy e társaságok összekeverik a védelemhez való jogot és az indokolási kötelezettséget. Ezzel az utolsó szemponttal kapcsolatban a Tanács megjegyzi, hogy a Niko Tube és az NTRP semmilyen módon nem jelöli meg mely állítólagos „új körülményekre” hivatkozott az Elsőfokú Bíróság. Ezek az állítólagos „új körülmények” a Tanács álláspontja szerint csupán a Bizottság 2006. április 24-i második tájékoztatójában szereplő megállapításokat alátámasztó magyarázatok, amelyek szerint a KE4 tesz alá tartozó atomcsövekre vonatkozó hat ügylet kizárására irányuló kérelmet nem lehet elfogadni, mivel az új információk kiegészítő ellenőrzését igényelné. Mindenesetre

az intézmények nincsenek arra korlátozva, hogy csupán aktusuk alapindokolását, illetve a felekkel folytatott levelezést idézzék, álláspontjukat bővebben is kifejthetik az Elsőfokú Bíróság előtt. A csatlakozó fellebbezés első jogalapjának második részét azonos okok miatt el kell utasítani. Az Elsőfokú Bíróság felülvizsgálati jogkörének határain belül járt el.

ii) Elemzés

177. Amennyiben annak megállapítását célozza, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a Niko Tube és az NTRP védelemhez való jogának tiszteletben tartására vonatkozó előírásokat, a csatlakozó fellebbezés első jogalapjának első részét álláspontom szerint el kell utasítani. Az utóbbi társaságok ugyanis egyértelműen elmulasztják megjelölni azokat a ténybeli és jogi körülményeket, amelyekkel kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság nem hallgatta meg őket. Egyébként elismerik, hogy volt alkalmuk kifejteni álláspontjukat azon körülményekkel kapcsolatban, amelyekre az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 45–54., valamint 59. és 60. pontjában szereplő értékelését alapította.

178. Emellett mindenesetre rá kell mutatni, hogy a Niko Tube és az NTRP a csatlakozó fellebbezés keretében nem kifogásolja az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 67. pontjában szereplő értékelését, amely a védelemhez való joguk azon megsértésére vonatkozik, amelyet az intézmények követtek el a KE4 tesz alá tartozó atomcsövek kizárására irányuló kérelmük tekintetében.

179. A védelemhez való jog megsértése helyett a kifogás tárgya valójában az, hogy az Elsőfokú Bíróság túllépte bírósági felülvizsgálati jogkörének határait, amikor a Niko Tube és az NTRP KE4 tesz alá tartozó atomcsöveknek a rendes érték számításából való kizárására irányuló kérelmének elutasítását alátámasztó olyan indokokat vett figyelembe, amelyek nem tűntek ki a közigazgatási eljárásból.

180. A csatlakozó fellebbezés első jogalapjának első része tehát lényegében keveredik a másodikkal, amely az Elsőfokú Bíróság hatáskörének túllépésére vonatkozik.

181. E kifogást álláspontom szerint el kell utasítani.

182. Mindenekelőtt úgy vélem, hogy nem lehet helyt adni a Niko Tube és az NTRP csatlakozó fellebbezésében előterjesztett állításnak, amely szerint az Elsőfokú Bíróság új ténybeli elemekre támaszkodott. A megtámadott ítélet releváns pontjaiból ugyanis az tűnik ki, hogy az Elsőfokú Bíróság a nyilvánvaló értékelési hibára és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának megsértésére vonatkozó vizsgálat érdekében csak olyan körülményeket vett figyelembe, amelyek a közigazgatási eljárás során megküldött dokumentumokból erednek.

183. Ezt követően meg kell jegyezni, hogy az elsőfokú eljárás felperesei által javasolt arra irányuló vizsgálat érdekében, hogy a Tanács nyilvánvaló értékelési hibát követett-e el, amikor azon az alapon, hogy azokat nem ők gyártják, elutasította a KE4 tesz alá tartozó atomcsöveknek a rendes érték és a dömpingkülönbözet számításából való kizárására irányuló kérelmüket, az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta többek között azt az indokolást, amely alapján az elutasításra sor került, figyelemmel különösen az indokolás elfogadásának ténybeli összefüggésére. Márpedig egy ilyen vizsgálat önmagában nem lehet téves jogalkalmazás. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis nem helyettesítette saját indokolásával az intézmények indokolását, pusztán egyszerűen összefüggésébe illesztette az elsőfokú eljárás felperesei kérelmének elutasítását, kiemelve különösen azt a tényt, hogy a SPIG szállítóinak és vásárlásainak listája a KE4 tesz alá tartozó csövek esetében csak egy szállítót tartalmazott, az NTRP-t, aminek hatása lehetett arra az állításra, amely szerint az elsőfokú eljárás felperesei nem gyártották az említett csöveket.

184. Egy ilyen összefüggés semmiképpen nem lehetett ismeretlen az elsőfokú eljárás felperesei előtt, amit egyébként többek között a megtámadott ítélet 51. pontjában szereplő megállapítás is mutat, amely szerint feltehetően a KE4 tesz alá tartozó atomcsövekre vonatkozó számlákat állítottak ki, amelyek tévesen szerepeltek a SPIG értékesítési listáján.

185. Javaslom tehát, hogy a csatlakozó fellebbezés első jogalapjának első két részét a Bíróság utasítsa el.

d) Az egyik jogalap megválaszolásának elmulasztására alapított harmadik részről

i) A felek érvei

186. A Niko Tube és az NTRP azt állítja, hogy az elsőfokú eljárásban adott válaszukban kifejtették, hogy a Tanács ellenkérelmében szereplő magyarázatok és állítások elkésettek voltak, és azokat nem lehetett figyelembe venni. Az Elsőfokú Bíróság tudomásul vette ezt a jogalapot, ahogy azt az eljárás során tartott tárgyalásra készített jelentés is tanúsítja, azonban a megtámadott ítéletben nem válaszolt arra.

187. A Tanács és a Bizottság azt állítja, hogy ez a rész elfogadhatatlan, illetve mindenképpen megalapozatlan.

ii) Elemzés

188. Még ha fel is tesszük, hogy az elsőfokú eljárás felperesei új jogalapot terjesztettek elő az eljárás során, amely a megtámadott ítélet indokolásának elkésett jellegére vonatkozik, és amelyre az Elsőfokú Bíróságnak válaszolnia kellett volna, meg kell állapítani, hogy utóbbi hallgatólagosan, de szükségszerűen válaszolt erre a jogalapra, és elutasította azt, amikor az intézmények által előterjesztett indokokat – azok kontextusa alapján – megvizsgálta.

189. Ennélfogva azt javaslom, hogy a csatlakozó fellebbezés első jogalapjának harmadik részét a Bíróság utasítsa el.

e) A gondossági kötelezettségre vonatkozó nyilvánvaló értékelési hibára alapított negyedik részről

i) A felek érvei

190. A Niko Tube és az NTRP szerint az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a gondosság fogalmát, amikor a megtámadott ítélet 52. és 53. pontjában megállapította, hogy a Tanács által az elsőfokú eljárás felpereseinek a KE4 tesz alá tartozó atomcsöveknek a rendes érték számításából való kizárására irányuló kérelme elutasításának alátámasztása érdekében előterjesztett tíz okból két jogszerű ok elegendő annak bizonyítására, hogy a Bizottság összességében az előírt gondossággal járt el.

191. A Tanács és a Bizottság kifejti, hogy ezzel a résszel a Niko Tube és az NTRP végső soron az Elsőfokú Bíróság által tett ténybeli megállapításokat kívánja vitatni, ami a fellebbezés szakaszában elfogadhatatlan. A Tanács emlékezetet arra is, hogy a gondossági kötelezettség eleve eljárási jellegű, míg a Niko Tube és az NTRP a tényekkel kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság által végzett vizsgálat eredményét, illetve az intézmények által levont következtetéseket vitatja. A Tanács hozzáteszi, hogy tévesek a Niko Tube és az NTRP azon állításai, amelyek szerint az Elsőfokú Bíróság az érvei többségét nem relevánsnak nyilvánította, vagy elutasította.

ii) Elemzés

192. Nem vitatott, hogy amennyiben az uniós intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, az uniós jog által a közigazgatási eljárásokban biztosított garanciák tiszteletben tartása alapvető jelentőséggel bír. E garanciák közé tartozik különösen a hatáskörrel rendelkező intézmények azon kötelezettsége, hogy gondosan és részrehajlás nélkül megvizsgálják az adott ügy minden lényeges elemét). [32]

193. Ebben az összefüggésben, ahogy erre az Elsőfokú Bíróság lényegében emlékeztetett a megtámadott ítélet 41. pontjában, anélkül hogy azt a felek vitatták volna, a dömpingellenes intézkedések területén, ahol az uniós bíróság nem is avatkozhat be az intézmények számára fenntartott értékelésbe, az ő feladata meggyőződni arról, hogy azok figyelembe vettek-e minden lényeges körülményt, és az ügy iratainak minden elemét a megkívánt gondossággal vizsgálták-e meg azért, hogy úgy lehessen tekinteni, hogy a rendes értéket ésszerű módon határozták meg, figyelemmel az alaprendelet rendelkezéseire. [33]

194. A jelen résszel a Niko Tube és az NTRP lényegében azt adja elő, hogy az Elsőfokú Bíróság megalapozottan nem állapíthatta meg, hogy az intézmények a megkívánt gondossággal megvizsgálták a KE4 tesz alá tartozó csövekre vonatkozó adatokat, mivel az intézmények által a csöveknek a rendes érték és a dömpingkülönbözet számításában való szerepeltetését alátámasztó tíz okból nyolcat elutasított, vagy nem relevánsnak nyilvánított.

195. Az a kérdés, hogy az Elsőfokú Bíróság helyesen döntött-e úgy, hogy az intézmények megfeleltek gondossági kötelezettségüknek, a fellebbezés keretében a Bíróság felülvizsgálata körébe tartozó jogkérdés. [34]

196. Függetlenül attól, hogy az Elsőfokú Bíróság nem sorolta fel a tíz tényezőt, csak utalt a megtámadott ítélet 33–37. pontjában arra az öt indokcsoportra, amelyek alapján az intézmények elutasították a KE4 tesz alá tartozó csöveknek a rendes érték és a dömpingkülönbözet számításából való kizárására irányuló kérelmet, a Niko Tube és az NTRP érvelése álláspontom szerint a megtámadott ítélet nyilvánvalóan téves értelmezésén alapul.

197. Egyrészt ugyanis, ami a megtámadott ítélet 48. pontját illeti, a Niko Tube és az NTRP állításával ellentétben az Elsőfokú Bíróság nem nyilvánította „megalapozatlannak” azt az érvet, amely szerint a SPIG csak az NTRP-t említette, mint az említett csövek egyedüli szállítóját. Éppen ellenkezőleg, az Elsőfokú Bíróság azt állapította meg, hogy „a SPIG nem követett el hibát akkor, amikor […] nem említett az NTRP-n kívül más szállítót”.

198. Másrészt az a tény, hogy az Elsőfokú Bíróság nem döntött konkrétan a Niko Tube és az NTRP csatlakozó fellebbezésében szereplő egyes tényezőkről, nem értelmezhető úgy, mint egy olyan megállapítás, amely szerint az Elsőfokú Bíróság e tényezőket „nem relevánsnak” tekintette. Ellenkezőleg, az Elsőfokú Bíróság jogszerű pergazdaságossági szempontokból teljes mértékben jogosult

32 — Lásd többek között a C-269/90. sz. Technische Universität München ügyben 1991. november 21-én hozott ítélet (EBHT 1991., I-5469. o.) 14. pontját, a C-258/90. és C-259/90. sz., Pesquerias De Bermeo és Naviera Laida kontra Bizottság egyesített ügyekben 1992. május 7-én hozott ítélet (EBHT 1992., I-2901. o.) 26. pontját, valamint a C-405/07. P. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 2008. november 6-án hozott ítélet (EBHT 2008., I-8301. o.) 56. pontját.

33 — Lásd ebben az értelemben a C-16/90. sz., Nölle-ügyben 1991. október 22-én hozott ítélet (EBHT 1991., I-5163. o.) 13. pontját és a C-26/96. sz. Rotexchemie-ügyben 1997. május 29-én hozott ítéletének (EBHT 1997., I-2817. o.) 12. pontját. Lásd még a T-48/96. sz., Acme kontra Tanács ügyben 1999. október 12-én hozott ítélet (EBHT 1999., II-3089. o.) 39. pontját és a T-413/03. sz., Shandong Reipu Biochemicals kontra Tanács ügyben 2006. július 13-án hozott ítélet (EBHT 2006., II-2243. o.) 64. pontját.

34 — Lásd e tekintetben többek között a fent hivatkozott Hollandia kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 44. pontját és a C-535/06. P. sz., Moser Baer India kontra Tanács ügyben 2009. szeptember 3-án hozott ítélet (EBHT 2009., I-7051. o.) 34. pontját.

volt úgy dönteni, hogy az elsőfokú eljárás felperesei által bizonyítandó nyilvánvaló értékelési hibára vonatkozó jogalap vizsgálatával összefüggésben nem az ő feladata az intézmények által következtetésük alátámasztása érdekében előterjesztett valamennyi érv vizsgálata, amennyiben egyes előadott indokok elegendőek az említett következtetés alátámasztására.

199. Márpedig maga a Niko Tube és az NTRP is elismeri, hogy az Elsőfokú Bíróság „megalapozott aggálynak" minősítette azt a tényt, hogy elmulasztották benyújtani azon bizonyítékokat, amelyekből világosan megállapítható, hogy a szóban forgó csöveket független harmadik féltől vásárolták, nem pedig az NTRP-től, illetve azt a tényt, hogy a helyszíni ellenőrző látogatás során a Bizottság nem vetette fel a KE4 tesz alá tartozó csövek kérdését, mivel az elsőfokú eljárás felperesei még nem fogalmazták meg az említett csövek kizárására irányuló kérelmüket. Az, hogy a Niko Tube és az NTRP számára az utóbbi értékelés nem meggyőző, és azt vitatni kívánják a Bíróság előtt, semmiképpen nem olyan kérdés, amely az utóbbi hatáskörébe tartozna a fellebbezés keretében.[35] Ami azt az állítást illeti, amely szerint a Niko Tube és az NTRP nem bizonyította azt, hogy a szóban forgó csöveket független harmadik féltől vásárolták, e társaságok a jelen rész keretében nem jelölnek meg semmilyen, az Elsőfokú Bíróság által elkövetett téves jogalkalmazást.

200. Mindenesetre, még ha fel is tesszük, hogy az Elsőfokú Bíróság esetlegesen úgy döntött, hogy az intézmények által előadott egyes érvek nem relevánsak, ez nem jelenti azt, hogy az utóbbiak elmulasztották gondosan és részrehajlás nélkül megvizsgálni a közigazgatási eljárás során velük közölt körülményeket.

201. Következésképpen azt javaslom, hogy a csatlakozó fellebbezés első jogalapjának negyedik részét a Bíróság utasítsa el.

f) A bizonyítékok egyértelműségének elferdítésére alapított ötödik részről

i) A felek érvei

202. Másodlagosan a Niko Tube és az NTRP előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette a bizonyítékok egyértelmű jellegét. Az Elsőfokú Bíróság tehát tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a közigazgatási eljárás során az elsőfokú eljárás felperesei által előadott információk megzavarhatták a bizottsági tisztviselőket, és a Bizottság ellentmondásos információkkal rendelkezett (a megtámadott ítélet 49. és 50. pontja), valamint, hogy a Bizottság bizonyította, hogy teljes gondossággal járt el (52. pont), és az elsőfokú eljárás felperesei nem próbálták eloszlatni utóbbi kételyeit (a megtámadott ítélet 51. pontja).

203. A Tanács és a Bizottság szerint az ötödik rész elfogadhatatlan, és mindenképpen megalapozatlan. A Niko Tube és az NTRP különösen nem bizonyította sem a bizonyítékok elferdítését, sem az Elsőfokú Bíróság olyan mérlegelési hibáját, amely ilyen elferdítéssel járna, és azok pusztán vitatták az Elsőfokú Bíróság értékelését, olyan érvekre hivatkozva, amelyeket az utóbbi már elutasított.

ii) Elemzés

204. Ahogy már jeleztem, a tények értékelése, a bizonyítékok Elsőfokú Bíróság általi elferdítését kivéve, nem képez a fellebbezés keretében a Bíróság hatáskörébe tartozó jogkérdést.

35 — Az ítélkezési gyakorlat szerint a tények értékelése, a bizonyítékoknak az Elsőfokú Bíróság általi elferdítését kivéve nem tekintendő önmagában a fellebbezés keretében a Bíróság felülvizsgálati jogkörébe tartozó jogkérdésnek. Lásd többek között a fent hivatkozott Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ügyben hozott ítélet 56. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

205. Emellett az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a tények vagy bizonyítékok feltételezett elferdítésének nyilvánvalóan ki kell tűnnie az aktában szereplő iratokból, anélkül hogy szükséges lenne a tényállás és a bizonyítékok újbóli értékelése. [36]

206. Első állítása alátámasztása érdekében a Niko Tube és az NTRP előadja, hogy – az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 49. és 50. pontjában szereplő megállapításával szemben – a Bizottság által küldött kérdőívre adott válaszuk nem tartalmazott ellentmondásos adatokat. Az Elsőfokú Bíróság egyébként a megtámadott ítélet 46. pontjában elismerte, hogy a Niko Tube és az NTRP nem gyárt atomcsöveket. Nyilvánvaló volt tehát, hogy e csöveket csak az NTRP-től eltérő jogalanytól szerezhették be.

207. Ezt az érvelést el kell utasítani.

208. Először is, a Niko Tube és az NTRP nem jelöli meg pontosan, hogy az Elsőfokú Bíróság milyen bizonyítékokat ferdített el.

209. Ezt követően mindenképpen meg kell állapítani, hogy az Elsőfokú Bíróság nemcsak a Niko Tube és az NTRP, hanem kapcsolt értékesítő társaságuk, a SPIG által a kérdőívre adott válaszok vizsgálata alapján állapította meg a megtámadott ítélet 50. pontjában, hogy a Bizottság ellentmondásos információkkal rendelkezett. Márpedig a Niko Tube és az NTRP nem állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette a SPIG részéről a Bizottság által küldött kérdőívre adott választ, amely szerint az ukrán piacon történt értékesítések listája utalt a KE4 tesz alá tartozó csövekre vonatkozó ügyletekre, a társaság szállítóinak listáján pedig az NTRP mint az említett csövek egyedüli szállítója szerepelt, ahogy azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 49. pontjában megállapította. Mivel az ebben a válaszban szereplő adatok ellentmondásban állhattak a Niko Tube és az NTRP válaszaiban szereplő adatokkal, amelyekről utóbbiak szintén nem állítják, hogy azokat az Elsőfokú Bíróság elferdítette, álláspontom szerint az Elsőfokú Bíróság helyesen állapította meg azt, hogy az elsőfokú eljárás felperesei és kapcsolt értékesítő társaságuk, a SPIG által a kérdőívre adott válaszok gondos értékelését követően a Bizottság ellentmondásos információkkal rendelkezett, vagy legalábbis olyanokkal, amelyek érvényessége vitatható volt.

210. A második kifogás ugyanezen indokok alapján érvényesen elutasítható.

211. Harmadik kifogásával, amely a megtámadott ítélet 51. pontjára vonatkozik, a Niko Tube és az NTRP azt állítja, hogy a SPIG beszerzési számlái angol fordításának hiánya csupán ürügyül szolgált ahhoz a döntéshez, miszerint az elsőfokú eljárás felperesei nem próbálták meg eloszlatni a Bizottság kételyeit az ellentmondásos válaszokkal kapcsolatban. Álláspontjuk szerint ezekből a Tanács Elsőfokú Bíróságához benyújtott ellenkérelméhez csatolt számlákból egyértelműen kitűnik, hogy a SPIG az atomcsöveket egy nem kapcsolt társaságtól szerezte be.

212. E tekintetben fontos emlékeztetni arra, hogy azon állítása alátámasztása érdekében, amely szerint az elsőfokú eljárás felperesei nem próbálták meg eloszlatni a Bizottság kételyeit, az Elsőfokú Bíróság többek között rámutatott egyrészt arra, hogy a 2006. március 24-i megbeszélés során utóbbiak számos olyan, ukránul írt dokumentumot nyújtottak be a Bizottsághoz, amely feltételezhetően a SPIG értékesítési listáján tévesen szereplő hat ügyletre vonatkozó számla volt, másrészt pedig arra, hogy bár vita volt a felek között a tárgyalás során azzal kapcsolatban, hogy a Bizottság ezen a megbeszélésen kérte-e ezen dokumentumok fordítását, meg kellett állapítani, hogy az elsőfokú eljárás felpereseinek feladata volt azon állításaik bizonyítása, melyek szerint a SPIG a jogvita tárgyát képező csöveket független szállítótól szerezte be.

36 — Lásd többek között a C-551/03. P. sz., General Motors kontra Bizottság ügyben 2006. április 6-án hozott ítélet (EBHT 2006., I-3173. o.) 54. pontját, a C-167/04. P. sz., JCB Service kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 21-én hozott ítélet (EBHT 2006., I-8935. o.) 108. pontját és a C-362/05. sz., Wunenburger kontra Bizottság ügyben 2007. június 7-én hozott ítélet (EBHT 2007., I-4333. o.) 67. pontját.

213. Márpedig megjegyzem, hogy a Niko Tube és az NTRP a csatlakozó fellebbezésében semmilyen módon nem szerepeltette vagy csatolta az említett számlákat annak érdekében, hogy bizonyítsa az Elsőfokú Bíróság részéről az állítólagos elferdítést, hanem pusztán utaltak a Bíróság előtt a Tanács Elsőfokú Bírósághoz benyújtott ellenkérelmének mellékletére, amely tartalmazta az említett dokumentumok másolatát. A jelen indítvány 205. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlatra figyelemmel e körülmények álláspontom szerint elegendőek e kifogás elutasításához.

214. Mindenesetre az Elsőfokú Bíróság nem vádolható azzal, hogy elferdítette a bizonyítékokat, mivel nem vitatott, hogy a Niko Tube és az NTRP soha nem jelölte meg pontosan e dokumentumok azon részeit, amelyek nyilvánvalóan bizonyítanák, hogy a jogvita tárgyát képező csöveket a SPIG az NTRP-től eltérő társaságtól szerezte be; továbbá nem bocsátotta rendelkezésre e dokumentumok releváns részeinek az Unió valamelyik hivatalos nyelvén készült fordítását sem. Amennyiben, ahogy azt a Niko Tube és az NTRP állítja a csatlakozó fellebbezésében, e dokumentumok a KE4 tesz alá tartozó csöveknek a rendes érték számításából való kizárása szempontjából olyan fontosak, mint ahogy e társaságok vélik, kétségtelenül e társaságok feladata az, hogy lehetővé tegyék az intézmények és az Elsőfokú Bíróság számára, hogy teljes körűen megvizsgálhassák e dokumentumok eredetiségét és tartalmát.

215. Ezen okok összessége alapján úgy vélem, hogy a csatlakozó fellebbezés első jogalapjának ötödik részét el kell utasítani.

216. Ilyen feltételek mellett e jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

2. A csatlakozó fellebbezésnek az Elsőfokú Bíróságnak az uniós gazdasági ágazatnak okozott kár meghatározására irányuló vizsgálata keretében elkövetett téves jogalkalmazásra alapított második jogalapjáról

a) Előzetes megfontolások

217. A csatlakozó fellebbezés második jogalapja a megtámadott ítéletnek „a Bizottság által küldött kérdőívre az [uniós] termelőkhöz kapcsolódó társaságok részéről adott válaszok elmaradásának következményeire” vonatkozó indokolását érinti.

218. Az Elsőfokú Bíróság előtt az elsőfokú eljárás felperesei azzal érveltek, hogy mivel a Bizottság által kiválasztott mintába bevont öt, varrat nélküli csöveket gyártó közösségi termelő mindegyike olyan gyártó vagy értékesítő társasághoz vagy társaságokhoz kapcsolódott, amely(ek) elmulasztott(ak) választ adni a bizottsági kérdőívre, ezen öt termelőt nem lehetett teljes mértékben együttműködőnek tekinteni. Ennélfogva az elsőfokú eljárás felperesei úgy érveltek, hogy az uniós termelők részéről az együttműködés hiányának azt kellett volna eredményeznie, hogy az intézmények befejezik a vizsgálatot, illetve, hogy az Uniónak a nekik felróható dömpingmagatartással okozott állítólagos kár mindenképpen nyilvánvaló értékelési hibán, valamint a védelemhez való joguk megsértésén alapult.

219. A megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság a következő öt, az elsőfokú eljárás felperesei által kifejtett jogalapot vizsgálta meg: az alaprendelet 3. cikkének (2), (3), és (5)–(7) bekezdésének megsértése, a hátrányos megkülönböztetés tilalma elvének megsértése, az alaprendelet 19. cikke (3) bekezdésének megsértése, az alaprendelet 5. cikke (4) bekezdésének megsértése, valamint a védelemhez való jog és az indokolási kötelezettség megsértése.

220. Az Elsőfokú Bíróság e jogalapok mindegyikét elutasította.

221. Csatlakozó fellebbezése második jogalapjával a Niko Tube és az NTRP lényegében a megtámadott ítélet indokolásának az alaprendelet 3. cikke (2), (3), és (5)–(7) bekezdésének megsértésére (a megtámadott ítélet 88–112. pontja), és az alaprendelet 19. cikke (3) bekezdésének megsértésére (a megtámadott ítélet 130–135. pontja) vonatkozó részeit kifogásolja.

222. Nem vitás, hogy a csatlakozó fellebbezés 187. pontjában a Niko Tube és az NTRP hivatkozik egy, a megtámadott ítélet 141. pontjában szereplő téves jogalkalmazásra is, az alaprendelet 5. cikke (4) bekezdésének megsértésével összefüggésben. Ugyanakkor fontos kiemelni, hogy az Elsőfokú Bíróság csak a „teljesség kedvéért" fejtette ki a megtámadott ítélet ezen pontjában szereplő indokolást. Márpedig az ítélkezési gyakorlattal összhangban, továbbá figyelemmel arra a körülményre, hogy a Niko Tube és az NTRP semmilyen módon nem kifogásolta az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 140. pontjában adott elsődleges értékelést, az Elsőfokú Bíróság határozatának tárgyhoz nem tartozó indokolásával szemben hivatkozott jogalap nem vonja maga után az ítélet hatályon kívül helyezését, és így annak nincs jelentősége.[37]

223. Miként azt az imént körülírtuk, a csatlakozó fellebbezés második jogalapja tíz részre oszlik. E részek közül nyolc a megtámadott ítélet 88–112. pontjára vonatkozik, vagyis az Elsőfokú Bíróság által az „alaprendelet 3. cikke (2), (3), (5), (6) és (7) bekezdésének megsértése" cím alatt elvégzett értékelésekre. Két rész az alaprendelet 19. cikke (3) bekezdése megsértésének a megtámadott ítélet 130–135. pontjában szereplő vizsgálatát érinti.

224. Egymás után megvizsgálom a részek e két csoportját.

b) A csatlakozó fellebbezés második jogalapjának az alaprendelet 3. cikke (2), (3), és (5)–(7) bekezdésének állítólagos megsértésével kapcsolatos vizsgálat során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított nyolc részéről

i) A jogvita releváns szempontjainak lényeges előzményei és az Elsőfokú Bíróság megfontolásai

225. Ahogy az a megtámadott rendelet 12. pontjából kitűnik, figyelemmel a többek között a Niko Tube-bal és az NTRP-vel szemben kifogásolt gyakorlattal szembeni panaszosok nagy számára, a Bizottság az alaprendelet 17. cikkét alkalmazva a vizsgálatát egy olyan öt, panasszal élő uniós termelőből álló reprezentatív mintára korlátozta, amelyek négy különböző tagállamban működtek, és az érintett termék uniós termelésének 49%-át képviselték. A megtámadott rendelet utal továbbá egyrészt arra, hogy a Bizottság kérőívet küldött e termelőknek, amelyre azok választ adtak, másrészt arra, hogy a Bizottság ellenőrző látogatások során vizsgálta meg az e társaságoktól kapott adatokat. A megtámadott rendelet emellett az alaprendelet 3. cikke (5) bekezdésének alkalmazásában rendelkezik arról, hogy meg kell vizsgálni valamennyi, az uniós ágazat szempontjából jelentős tényező hatását, valamint az okozati kapcsolatot a dömpingelt behozatal és az elszenvedett kár között, különösen vizsgálva az egyéb külső tényezők hatását, az alaprendelet 3. cikke (6) és (7) bekezdésének megfelelően. Végül, a megtámadott rendelet (234) és (235) pontjában az szerepel, hogy az alacsonyabb vámnak az alaprendelet 9. cikkében szereplő szabályával összhangban az érintett termék behozatalára kivetett végleges dömpingellenes intézkedéseket a legalacsonyabb különbözet (a dömping vagy a kár) szintjén állapítják meg, vagyis a jelen ügyben a dömpingkülönbözet szintjén.

37 — Lásd többek között a C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P–C-208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustrie és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 28-án hozott ítélet (EBHT 2005., I-5425. o.) 148. pontját, a C-503/07. P. sz., Saint-Gobain Glass Deutschland kontra Bizottság ügyben 2008. április 8-án hozott végzés (EBHT 2008., I-2217. o.) 62. pontját, és a C-498/09. P. sz., Thomson Sales Europe kontra Bizottság ügyben 2010. június 10-én hozott végzés 87. pontját.

226. Az Elsőfokú Bíróság előtt az elsőfokú eljárás felperesei lényegében azt állították, hogy az uniós termelőkhöz kapcsolódó, a bizottsági mintában szereplő körülbelül tizenkét társaság együttműködésének elmaradása a vizsgálat során eltorzította az uniós gazdasági ágazatot ért kár értékelését, ami az alaprendelet 3. cikke (2), (3), (5), (6) és (7) bekezdésének megsértését jelenti. E cikk ugyanis többek között azt írja elő, hogy a kárt tényleges bizonyítékok alapján kell megállapítani.

227. Ahogy már jeleztem, az Elsőfokú Bíróság elutasította ezt a jogalapot.

228. Utóbbi mindenekelőtt arra emlékeztetett a megtámadott ítélet 87. cikkében, hogy sem a Tanács, sem a Bizottság nem rendelkezik olyan hatáskörrel, amely lehetővé tenné számukra, hogy társaságokat a vizsgálatban való részvételre, vagy adatok szolgáltatására kényszerítsenek, hanem rá vannak utalva a társaságok önkéntes együttműködésére, ami azzal jár, hogy az érdekelt feleknek az alaprendelet 6. cikkének (2) bekezdésében előírt kérdőívre adott válaszai a dömpingellenes eljárás lefolytatásának lényeges részét alkotják.

229. A megtámadott ítélet 90. pontjában az Elsőfokú Bíróság ugyanakkor rámutatott, hogy az említett cikk ellenére az alaprendelet 18. cikke (3) bekezdéséből következik, hogy a kérdőívre adott válaszhoz képest más formában vagy más dokumentum keretében benyújtott információkat nem szabad figyelmen kívül hagyni, amennyiben e rendelkezés négy feltétele teljesül. Ebből arra a következtetésre jutott, hogy amennyiben a bizottsági kérdőívre az uniós termelő kapcsolt társasága nem nyújt be választ, az nem jelenti szükségszerűen azt, hogy e termelőt úgy kell tekintetni, mint aki nem kész az együttműködésre. Ennek megfelelően az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 92. pontjában jelezte, hogy az említett termelőt nem tekintik nem együttműködőnek, ha a benyújtott adatok hiányosságainak nincs jelentős hatása a vizsgálat lefolytatására.

230. A jelen ügy vizsgálatára áttérve az Elsőfokú Bíróság mindenekelőtt rámutatott a megtámadott ítélet 93. és 94. pontjában, hogy egyrészt a vizsgálati mintában szereplő, uniós termelőkhöz kapcsolódó tizenegy társaság nem válaszolt a kérdőívre, másrészt pedig, hogy az említett termelőkhöz kapcsolódó egyik társaság késedelmesen küldte meg a válaszát, amelyet a Bizottság a kár meghatározásánál nem vett figyelembe.

231. Az Elsőfokú Bíróság ezt követően megvizsgálta, hogy a tizenkét kapcsolt társaság esetében az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdésében említett négy feltétel teljesült-e oly módon, hogy kizárható, hogy alapvető értékelési hiba merült fel a kár meghatározásánál, illetve a dömpingkülönbözet számításánál. Az ezen kapcsolt társaságokra vonatkozó adatok részletes vizsgálata alapján, amely a megtámadott határozat 97–110. pontjában található, az Elsőfokú Bíróság lényegében arra a következtetésre jutott, hogy bizonyos társaságok esetében az adatok már szerepeltek a vizsgálatban részt vevő uniós termelők által a kérdőívre adott válaszokban, többek között azért, mert kereskedőtársaságokról volt szó, míg más esetekben a kapcsolt társaságok részéről a kérdőívre adandó válasz elmaradása nem volt jelentős hatással a kár meghatározására, illetve az egyik kapcsolt társaság esetében a kérdőívre adott válasz elmaradásának oka az volt, hogy az az érintett terméknek sem az értékesítésében, sem a termelésében nem vett részt.

232. Végül, ami a kárkülönbözet számítását illeti, amelynek vizsgálatára a megtámadott ítélet 111. pontjában került sor, az Elsőfokú Bíróság megjegyezte, hogy az alaprendelet 9. cikkének (4) bekezdésével összhangban e különbözetet a dömpingellenes vám mértékének meghatározása érdekében csak akkor használják, ha a dömpingkülönbözet magasabb a kárkülönbözetnél. A jelen ügyben, miután rámutatott, hogy az elsőfokú eljárás felpereseire kiszabott dömpingellenes vám mértékét a dömpingkülönbözetre, vagyis 25,7%-ra alapították az 57%-os kárkülönbözet helyett, az Elsőfokú Bíróság úgy döntött, hogy „feltéve, hogy a kárkülönbözetet [az uniós] termelőknek a [az érintett termék piacán fellépő kapcsolt értékesítő társaságok] tekintetében alkalmazott transzferárakra alapították, az e társaságok részére teljesített értékesítések [az uniós] gazdasági ágazat

összértékesítéseinek legfeljebb 10%-át képviselik. Ezért a Tanács megjegyzésének megfelelően ahhoz, hogy a kárkülönbözet a dömpingkülönbözet szintje alá csökkenjen, az kellett volna, hogy az e kapcsolt társaságok által alkalmazott értékesítési árak teljesen aránytalanok legyenek a kárkülönbözet számításának keretében figyelembe vett más értékesítések során alkalmazott áraihoz képest".

233. Az Elsőfokú Bíróság tehát megállapította, hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát azáltal, hogy úgy vélte, nem torzította sem a kármeghatározást, sem a kárkülönbözet számítását, és nem sértette az alaprendelet 3. cikkének (2), (3), (5), (6) és (7) bekezdését az, hogy az uniós termelőknek a mintában szereplő kapcsolt társaságai nem nyújtottak be választ a kérdőívre.

ii) A felek érvei

234. A Niko Tube és az NTRP a csatlakozó fellebbezés második jogalapjának első és második részében azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazást követett el, amikor nem válaszolt közvetlenül az alaprendelet 3. cikke (2) bekezdésének megsértésére vonatkozó jogalapra, hanem ennek elemzését a rendelet 18. cikke (3) bekezdése tiszteletben tartására vonatkozó kérdés alá rendelte. Mivel a kár megállapítása nem az uniós gazdasági ágazat jelentős részére támaszkodott, az nem alapult tényleges bizonyítékokon. A második részben a Niko Tube és az NTRP előadja, hogy az alaprendelet 3. cikke (2) bekezdése szerinti tárgyilagos vizsgálat lefolytatása egyrészt azt jelenti, hogy az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 100. és 108. pontjában szereplő megállapításával szemben a mintában szereplő termelőhöz kapcsolt termelő vállalkozás főszabály szerint köteles együttműködni a vizsgálat során, másrészt pedig, hogy a kapcsolt kereskedő értékesítéseit, amelyekre a megtámadott ítélet 103. pontja utal, szintén figyelembe veszik.

235. A Niko Tube és az NTRP a csatlakozó fellebbezés második jogalapjának harmadik és negyedik részében azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen, de legalábbis hiányosan értelmezte az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdését. Először is, a kapcsolt társaság helyzetének a megtámadott ítélet 102. pontjában szereplő vizsgálatán túl az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálta meg, hogy milyen volt az együttműködés elmaradásának hatása az egyes termelők értékesítéseire és termelésére. Emellett az uniós gazdasági ágazat összesített termelésére és értékesítéseire gyakorolt hatást kellett volna megvizsgálnia, nem pedig a panasszal élő termelők termelésére és értékesítéseire gyakorolt hatást. Az Elsőfokú Bíróság által alkalmazott módszer a Niko Tube és az NTRP szerint nem tette lehetővé az alaprendelet fent hivatkozott 18. cikke (3) bekezdése értelmében vett „ésszerűen pontos ténymegállapítást". Másodszor, az Elsőfokú Bíróság folyamatosan tartózkodott az ez utóbbi rendelkezésben támasztott négy feltétel vizsgálatától.

236. Az ötödik, hatodik és nyolcadik részben a Niko Tube és az NTRP azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság túllépte a bírósági felülvizsgálati jogkör határait, és megsértette a védelemhez való jogot, amikor elfogadta, hogy az intézmények olyan magyarázatokat és tényeket ismertessenek, amelyeket a közigazgatási eljárás során nem közöltek. Ráadásul az Elsőfokú Bíróság nem biztosított lehetőséget az elsőfokú eljárás felperesei számára, hogy észrevételeket tegyenek azon tényekkel kapcsolatban, amelyek a késedelmesen előterjesztett bizonyítékokhoz kapcsolódnak. A Niko Tube és az NTRP kiemelik különösen azt a megtámadott ítélet 111. pontjában szereplő tényt, hogy egyes kapcsolt társaságok értékesítései az uniós gazdasági ágazat összértékesítéseinek legfeljebb 10%-át képviselték.

237. Végül a hetedik részben a Niko Tube és az NTRP azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság elferdítette egyes, a megtámadott ítélet 100., 102., 104., 107. és 109. pontjában hivatkozott bizonyítékok egyértelmű jellegét, bizonyos adatokat előnyben részesítve az iratokban szereplő egyéb adatokhoz képest.

238. Válaszbeadványaiban a Tanács és a Bizottság azt javasolja, hogy a Bíróság e részek összességét utasítsa el, mivel azok részben elfogadhatatlanok, részben pedig megalapozatlanok.

iii) Elemzés

– Az első két részről

239. Emlékeztetek arra, hogy az alaprendelet 3. cikkének (1) bekezdése szerint a „kár” kifejezés, amennyiben nincs másként meghatározva, az Unió egy gazdasági ágazatának okozott jelentős hátrányt jelent. E cikk (2) bekezdése szerint a kár megállapításának tényleges bizonyítékokon és tárgyilagos vizsgálaton kell alapulnia, egyrészt a dömpingelt import mennyiségét és ezen importnak az Unió piacán lévő hasonló termékek árára gyakorolt hatását, másrészt pedig az ilyen importnak az uniós gazdasági ágazatra gyakorolt hatását illetően.

240. A jelen jogalap első két részében a Niko Tube és az NTRP lényegében azt állítja, hogy először is, az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálta meg megfelelően az elsőfokú eljárásban kifejtett, az alaprendelet 3. cikke (2), (3), valamint (5)–(7) bekezdésének megsértésére vonatkozó jogalapot, amikor e jogsértést a rendelet 18. cikke (3) bekezdésének tiszteletben tartása alá rendelte, másodszor, hogy a kár tárgyilagos vizsgálatára nem kerülhet sor, ha az nem az uniós gazdasági ágazat jelentős részére támaszkodik, harmadszor pedig, hogy a panaszt benyújtó uniós termelő kapcsolt társasága köteles együttműködni és adatokat szolgáltatni.

241. Azt javaslom, hogy ezt a két részt a Bíróság utasítsa el.

242. Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt az elsőfokú eljárás felperesei az alaprendelet 3. cikke (2), (3), valamint (5)–(7) bekezdésének megsértésére annak alapján hivatkoztak, hogy az uniós gazdasági ágazat egésze nem működött együtt a vizsgálat során, ami eltorzította a kár tárgyilagos meghatározását. Állításuk alátámasztása érekében az elsőfokú eljárás felperesei megemlítették annak a mintában szereplő, uniós termelőkhöz kapcsolt tizenegy társaságnak az esetét, amelyek a Niko Tube és az NTRP szerint nem nyújtottak be külön választ a bizottsági kérdőívre, vagy azt késedelmesen nyújtották be.[38]

243. Következésképpen a megtámadott ítélet 89. pontjában az Elsőfokú Bíróság helyesen korlátozta az alaprendelet 3. cikke (2), (3), valamint (5)–(7) bekezdésének megsértésére alapított jogalapot arra a kérdésre, hogy – miként azt az elsőfokú eljárás felperesei állítják – az, hogy a mintában szereplő, uniós termelőkhöz kapcsolt társaságok nem válaszoltak a kérdőívre, azt jelenti-e, hogy e termelők együttműködésének hiánya eltorzította a kár elemzését.

244. Ezt követően, ezzel összefüggésben álláspontom szerint jogilag helyes volt az a megállapítás, amelyet az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 90–92. pontjában fejt ki, és amely szerint a Bizottság által az alaprendelet 6. cikke alapján küldött kérdőívre adott válasz hiánya vagy az arra adott hiányos válasz a mintában szereplő, uniós termelőhöz kapcsolt társaságok valamelyikének részéről nem jelenti azt, hogy e termelőt nem együttműködőnek kell tekinteni, és ezért ki kell zárni a vizsgálatból.

245. Ha ugyanis, miként a jelen ügyben, az uniós gazdasági ágazat kapcsán a mintavétel mellett döntenek, az alaprendelet 17. cikkének (4) bekezdése azt írja elő, hogy új mintát *lehet* kiválasztani, ha a kiválasztott felek egyike vagy mindegyike *olyan mértékben tagadja meg az együttműködést, hogy az a vizsgálat eredményét várhatóan jelentősen befolyásolja*.

246. A bizottsági kérdőívre adott válaszok annak folytán hiányos jellege, hogy a mintában szereplő, uniós termelőhöz kapcsolt egyes társaságok nem válaszoltak, önmagában nem vonhatja maga után az említett termelő kizárását, oly módon, hogy új mintát kell kiválasztani.

38 — Az alaprendelet 6. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy azoknak a feleknek, akik a dömpingellenes vizsgálat során bizottsági kérdőíveket kapnak, a válaszadásra legalább 30 napjuk van. A határidő az e rendelkezésben meghatározott feltételek mellett meghosszabbítható.

247. Emellett az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdése azt is előírja, hogy „az érdekelt fél által benyújtott információkat abban az esetben sem szabad figyelmen kívül hagyni, ha azok nem minden szempontból tökéletesek, feltéve, hogy az ésszerűen pontos ténymegállapítást a hiányosságok nem nehezítik meg indokolatlanul, az információk ellenőrizhetők, és azokat időben és megfelelő módon nyújtják be, továbbá hogy a fél a legjobb tudása szerint járt el”.

248. Ennélfogva az Elsőfokú Bíróság megalapozottan döntött úgy a megtámadott ítélet 92. pontjában, hogy a mintában szereplő uniós termelőt nem tekintik nem együttműködőnek, ha a benyújtott adatok hiányosságainak nincs jelentős hatása a vizsgálat lefolytatására.

249. Tehát csak a hiányosságok vizsgálata alapján lehet esetlegesen olyan határozatot hozni, amely kizárja a mintában szereplő uniós termelőt.

250. Ez az értelmezés lehetővé teszi a dömpingellenes intézkedések hatékony érvényesülésének fenntartását. Ezek az intézkedések ugyanis nem érvényesülnének hatékonyan, ha minden alkalommal, amikor egy, a mintában szereplő, valamely uniós termelőhöz kapcsolt termelő vagy értékesítő társaság megtagadja, hogy válaszoljon a bizottsági kérdőívre, e termelőt ki kellene zárni a mintából, és így új mintát kellene kiválasztani, vagy *a fortiori* fel kellene függeszteni a vizsgálati intézkedéseket, különösen azért, mert – ahogy arra a megtámadott ítélet 87. pontja is helyesen emlékeztet – az intézmények nem rendelkeznek olyan hatáskörrel, hogy az érdekelt feleket együttműködésre kényszerítsék.

– A megtámadott ítélet 111. pontjában felsorolt kapcsolt társaságokra vonatkozó egyéb részekről

251. A Niko Tube és az NTRP azt is előadja a jelen jogalap harmadik és negyedik részében, hogy az Elsőfokú Bíróság tévesen és hiányosan értelmezte az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdését.

252. E kifogásokat, hasonlóan a Niko Tube és az NTRP által a csatlakozó fellebbezés második jogalapjának ebben az első részében megfogalmazott egyéb kifogásokhoz, álláspontom szerint csak a megtámadott ítélet 111. pontjában szereplő kapcsolt társaságok tekintetében kell megvizsgálni.

253. Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy a megtámadott ítélet 111. pontjában az Elsőfokú Bíróság rámutatott, hogy a Niko Tube-ra és az NTRP-re kiszabott dömpingellenes vám mértékét a dömpingkülönbözet és nem a kárkülönbözet alapján állapították meg, az alacsonyabb vámnak az alaprendelet 9. cikke (4) bekezdésében szereplő szabálya szerint.[39] Az Elsőfokú Bíróság emellett úgy döntött a jelen ügyben, hogy a kárkülönbözet (57%) és a dömpingkülönbözet (25,7%) különbsége olyan volt, hogy még ha fel is tesszük, hogy a kárkülönbözetet az uniós termelők és az általa felsorolt kapcsolt társaságok (Vallourec Mannesmann Oil & Gas Egyesült Királyság [a továbbiakban: VMOG Egyesült Királyság], a Productos Tubulares, valamint a Dalmine kapcsolt társaságai) között alkalmazott transzferárakra alapították, az e társaságok részére teljesített értékesítések az uniós gazdasági ágazat összértékesítéseinek legfeljebb 10%-át képviselték, ami azt eredményezte, hogy ahhoz, hogy a kárkülönbözet a Niko Tube-ra és az NTRP-re kiszabott dömpingellenes vám megállapításának céljából használt dömpingkülönbözet alá csökkenjen, az kellett, hogy az e kapcsolt társaságok által alkalmazott értékesítési árak teljesen aránytalanok legyenek a kárkülönbözet számításának keretében figyelembe vett más értékesítések során alkalmazott árakhoz képest.

39 — A kárkülönbözet az uniós gazdasági ágazatot ért kár szintjét az érintett termék exportja CIF-árának (költségek, biztosítás, fuvardíj) százalékában fejezik ki (alulértékesítési összeg), amelyet általános szabályként az uniós termelők súlyozott értékesítési ára és az Unióba irányuló dömpingelt export súlyozott ára közötti különbség alapján számítanak ki. Lásd e tekintetben a megtámadott rendelet (233) pontját.

254. Márpedig álláspontom szerint az Elsőfokú Bíróságnak a kár meghatározásával kapcsolatos értékeléseivel szemben felhozott egyéb kifogások csak akkor lehetnek hatásosak, ha ez az elemzés téves jogalkalmazáson vagy a tények vagy bizonyítékok elferdítésén alapul. Még ha fel is tesszük ugyanis, hogy az Elsőfokú Bíróság téves jogalkalmazással élt az uniós gazdasági ágazatot ért kár meghatározása során, e téves jogalkalmazások csak akkor vonják maguk után a megtámadott ítélet megsemmisítését, ha az ítélet 111. pontjában szereplő értékelés is hasonló módon téves.

255. Azt javaslom tehát, hogy elsődlegesen az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 111. pontjában kifejtett elemzéssel kapcsolatos kifogásokat vizsgáljuk meg.

256. E tekintetben fontos kiemelni, hogy a Niko Tube és az NTRP nem hivatkozik olyan téves jogalkalmazásra, amely az Elsőfokú Bíróságnak a megtámadott ítélet 111. pontjában kifejtett *érvelésére* vonatkozna.

257. E társaságok ugyanis a csatlakozó fellebbezés 189. pontjában pusztán azt állítják, hogy az Elsőfokú Bíróság azon állítása, amely szerint a panasszal élő uniós termelőkhöz kapcsolt, a megtámadott ítélet 111. pontjában felsorolt társaságok „[az uniós] gazdasági ágazat összértékesítéseinek legfeljebb 10%-át képviselik”, nem kapcsolható az iratokban található bizonyítékokhoz, és a Tanács és a Bizottság által az Elsőfokú Bíróságnak késedelmesen megadott adatokon alapul.

258. Figyelemmel a Bíróság hatáskörére a fellebbezés keretében, e kifogások tehát lényegében úgy foglalhatók össze, hogy azok szerint az Elsőfokú Bíróság elferdítette a bizonyítékokat, túllépte bírósági felülvizsgálati jogkörét és megsértette a védelemhez való jogot. Ehhez hozzátenném az alaprendelet 18. cikke (3) bekezdésének megsértésére vonatkozó kifogást, amely azon alapul, hogy az Elsőfokú Bíróság az említett társaságok vonatkozásában nem vizsgálta meg, hogy az e rendelkezésben felsorolt négy feltétel teljesült-e.

259. Meg kell vizsgálni, hogy megalapozottak-e ezek a kifogások.

260. E tekintetben emlékeztetek arra, hogy az Elsőfokú Bíróság által a megtámadott ítélet 111. pontjában felsorolt kapcsolt termelő és értékesítő társaságok a Productos Tubulares, a Dalmine hat kapcsolt társasága, valamint a VMOG Egyesült Királyság, amelyek helyzetét a megtámadott ítélet 99., 100., 104., 105., 108. és et 109. pontjában vizsgálták meg.

– A Productos Tubularesre vonatkozó kifogásokról

261. Ami az első társaságot illeti, az alaprendelet 18. cikke (3) bekezdésének megsértésére vonatkozó jogalap kapcsán a megtámadott ítélet 99. és 100. pontjából kitűnik, hogy az Elsőfokú Bíróság megvizsgálta, hogy az információkat időben nyújtották-e be, hogy azokat ellenőrizték-e, illetve, hogy a kérdőívre adott válasz elmaradása jelentős hatással volt-e a kár meghatározására, vagyis az esetleges hiányosságok veszélyeztethették-e az ésszerűen pontos ténymegállapítást. Emellett azzal, hogy egyrészt kiemelte, hogy e panasszal nem élő társaság által szolgáltatott adatokat főszabály szerint nem kellett figyelembe venni, másrészt pedig azzal, hogy a társaság adatait mégis továbbították, az Elsőfokú Bíróság hallgatólagosan, de szükségszerűen ellenőrizte, hogy a fél a legjobb tudása szerint járt-e el, az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdése értelmében.

262. Ami a Productos Tubularesre vonatkozó bizonyítékok elferdítését illeti, a Niko Tube és az NTRP nem jelöli meg és nem is mutatja be azokat a bizonyítékokat, amelyeket elferdítettek a megtámadott ítélet 100. pontjában végzett vizsgálat során.

263. Azt sem hiszem, hogy elfogadhatóak lennének azok a kifogások, amelyek szerint az Elsőfokú Bíróság túllépte vizsgálati jogkörét és megsértette a védelemhez való jogot, amennyiben figyelembe vette a késedelmes adatokat, amelyekkel kapcsolatban a Niko Tube-nak és az NTRP-nek nem volt lehetősége kifejteni álláspontját.

264. Mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a Niko Tube és az NTRP a fellebbezés keretében nem kifogásolta a védelemhez való jognak a közigazgatási eljárás során való megsértésére alapított jogalap vizsgálatát. Ahogy az a megtámadott ítélet 149–152. pontjából pontosan kitűnik, az elsőfokú eljárás felpereseinek volt lehetőségük hatékonyan kifejteni álláspontjukat többek között a minta érvényességével kapcsolatban, ami pedig különösen a panasznak a Productos Tubulares általi támogatását illeti, a Bizottság válaszolt az észrevételeikre, különösen a második tájékoztatóban.

265. Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy az Elsőfokú Bíróság előtt az elsőfokú eljárás felperesei a második jogalapban azt állították, hogy a Tanács nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor nem zárta ki a vizsgálati mintában szereplő uniós termelők közül a Tubos Reunidos termelőt, mivel a Productos Tubulares, a fenti termelőhöz kapcsolt társaság nem válaszolt a bizottsági kérdőívre. Márpedig ilyen körülmények között számomra nehezen érthető, hogy miként lehet azt kifogásolni, hogy az Elsőfokú Bíróság éppen hogy alkalmazta felülvizsgálati jogkörét azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy az intézmények megalapozottan vélték-e úgy, hogy a kérdőívre adott válasz elmaradása a Productos Tubulares részéről nem gyakorolt jelentős hatást a kár megállapítására, többek között pervezető intézkedések elrendelése révén. Mivel a felhozott jogalap bírósági felülvizsgálatára korlátozódik, e vizsgálatnak álláspontom szerint nem célja és nem is eredménye az ügy közigazgatási eljárásban lefolytatott teljes vizsgálatának helyettesítése. Az a tény, hogy bírósági felülvizsgálati jogkörének gyakorlása során az Elsőfokú Bíróság olyan következtetésre jutott, amely nem tetszik a Niko Tube-nak és az NTRP-nek, semmiképpen nem kerülhet a Bíróság által a fellebbezés keretében megvizsgált kérdések körébe.

266. Végül ebben az összefüggésben a Niko Tube és az NTRP semmilyen módon nem bizonyította, hogy nem volt tényleges lehetősége észrevételei kifejtésére a Tanács által az Elsőfokú Bíróság által elrendelt pervezető intézkedések keretében benyújtott dokumentumokkal kapcsolatban, amelyek alapján úgy tűnt, hogy a Productos Tubulares termelése és értékesítései az uniós gazdasági ágazat összesített termelésének és értékesítésének kevesebb, mint 3%-át képviselték a vizsgálat időtartam alatt.

267. A Productos Tubulares helyzetének vizsgálatára vonatkozó kifogásokat tehát el kell utasítani.

– A Dalmine hat kapcsolt társaságára vonatkozó kifogásokról

268. Ami a Dalmine hat kapcsolt társaságát illeti, amelyekre szintén hivatkoznak a megtámadott ítélet 111. pontjában, rámutatok, hogy a Niko Tube és az NTRP konkrétan nem vitatta a megtámadott ítélet 105. pontjában szereplő elemzést, amely szerint „az iratokból és többek között a Dalmine kérdőívre adott válaszának időben benyújtott és a Bizottság szolgálatai által ellenőrzött nem bizalmas változatából kitűnt, hogy a [hat kapcsolt értékesítő társaság] vagy a kereskedelemben, vagy a viszonteladásban–forgalmazásban tevékeny”, és ennélfogva „e társaságok értékesítéseinek mennyiségét a Dalmine által részükre teljesített értékesítéseken keresztül figyelembe vették a kárelemzés során”.

269. Emellett nem vitatott, hogy a Niko Tube és az NTRP hozzáfért ehhez a válaszhoz, és arra észrevételeket tehetett a közigazgatási eljárás során.

270. Ilyen körülmények között el kell utasítani a jelen, e társaságokra vonatkozó jogalap részeit alátámasztó kifogásokat.

– A VMOG Egyesült Királyságra vonatkozó kifogásokról

271. Ami a VMOG Egyesült Királyságot illeti, ahogy az a megtámadott ítélet 108. pontjából kitűnik, e társaság késve nyújtotta be válaszát a bizottsági kérdőívre, így az abban szereplő adatokat nem lehetett felhasználni a kármeghatározás keretében. Ugyanakkor a megtámadott ítélet 109. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy a kérdőívre késedelmesen adott válasz alapján a Tanács megállapíthatta, hogy e társaság értékesítései a panaszt támogató uniós termelők összértékesítésének kevesebb, mint 3%-át képviselték. Az Elsőfokú Bíróság ebből azt a következtetést vonta le, hogy ezen értékesítések figyelembevétele elmaradásának nem lehetett döntő befolyása a kármeghatározásra, és az nem igazolta azt, hogy azt az uniós termelőt, amelyhez a VMOG Egyesült Királyság kapcsolódott, ki kellett volna zárni az uniós gazdasági ágazat meghatározásából.

272. A megtámadott ítélet 108. és 109. pontjából mindenekelőtt az következik, hogy az Elsőfokú Bíróság ellenőrizte az alaprendelet 18. cikke (3) bekezdésének a tiszteletben tartását. Különösen ami az utolsó feltételt illeti, rámutatva egyrészt arra, hogy a panaszt nem támogató VMOG Egyesült Királyság adatait főszabály szerint nem kell figyelembe venni, ugyanakkor másrészt arra, hogy e társaság adatait ennek ellenére továbbították és megvizsgálták a vizsgálat során, annak meghatározása érdekében, hogy azok a kárelemzést nem érinthetik-e, az Elsőfokú Bíróság hallgatólagosan de szükségszerűen ellenőrizte, hogy a fél a legjobb tudása szerint járt-e el, az alaprendelet 18. cikkének (3) bekezdése értelmében.

273. Ezt követően, ami az erre a társaságra vonatkozó bizonyítékok elferdítését illeti, meg kell jegyezni, hogy a Niko Tube és az NTRP csupán azt állítja a csatlakozó fellebbezés 189. és 194. pontjában, hogy az Elsőfokú Bíróság által a VMOG Egyesült Királyságnak tulajdonított piaci részesedés a „panaszt benyújtó uniós termelők teljes mennyiségére” vonatkozik, nem pedig, ahogy azt a Tanács és a Bizottság előadja, az „uniós gazdasági ágazatra”.

274. Márpedig egy ilyen állítás a megtámadott ítélet, és két kifejezés téves értelmezésén alapul. Az uniós gazdasági ágazatnak a megtámadott rendeletben szereplő meghatározásából ugyanis kitűnik, hogy a megtámadott ítélet nem hagyhatta figyelmen kívül, hogy az keveredik a „panaszt támogató uniós termelő” kifejezéssel.

275. Végül, a jelen indítvány 265. és 266. pontjaiban kifejtett okokhoz hasonló okok arra vezetnek, hogy kizárjam, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette volna a bírósági felülvizsgálati jogkör határait és a védelemhez való jogot.

276. Azt javaslom tehát, hogy a Bíróság utasítsa el az Elsőfokú Bíróság által a VMOG Egyesült Királyság adatai kapcsán végzett vizsgálatra vonatkozóan kifejtett kifogásokat is.

277. Ilyen körülmények között a megtámadott ítélet 111. pontjában kifejtett érvelés és értékelés nem tartalmaz sem téves jogalkalmazást, sem a bizonyítékok elferdítését. Ennélfogva nincs helye a jelen jogalap azon részei vizsgálatának, amelyek a megtámadott ítélet indokolásának további pontjaira vonatkoznak, amelyek esetleges megalapozottsága semmiképpen nem vonhatja maga után az említett ítélet hatályon kívül helyezését.

278. Ilyen körülmények között azt javaslom, hogy a Bíróság a csatlakozó fellebbezés második jogalapjának valamennyi, az alaprendelet 3. cikkének (2), (3), és (5)–(7) bekezdésének megsértésére vonatkozó részét utasítsa el, részben mint megalapozatlant, részben pedig mint hatástalant.

c) A csatlakozó fellebbezés második jogalapjának az alaprendelet 19. cikke (3) bekezdése állítólagos megsértésének vizsgálata során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított két részéről

i) A felek érvei

279. Az alaprendelet 19. cikke (3) bekezdésének megsértését érintő vizsgálat során elkövetett téves jogalkalmazásokra vonatkozó első részben a Niko Tube és az NTRP előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 132. és 135. pontjában megsértette a védelemhez való jogot.

280. A második részben e társaságok először azt kifogásolják, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálta meg a megtámadott ítélet 132. pontjában, hogy a mintában szereplő, az uniós termelőkhöz kapcsolt társaságok által szolgáltatott bizalmas adatok nem bizalmas összefoglalói alapján az elsőfokú eljárás felperesei eléggé ismerték-e az érintett dokumentumok lényeges tartalmát a közigazgatási eljárás során. Másodszor azt kifogásolják, hogy az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta az alaprendelet 19. cikkének (3) bekezdésében szereplő feltételeket, hanem csak azt vizsgálta a megtámadott ítélet 133–135. pontjában, hogy a mintában szereplő, az uniós termelőkhöz kapcsolt társaságokra vonatkozó bizalmas adatok nem bizalmas összefoglalójának hiánya megsértette-e az elsőfokú eljárás felpereseinek védelemhez való jogát. Végül harmadszor, a Niko Tube és az NTRP előadja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem juthatott olyan következtetésre, hogy a bizalmas adatok nem bizalmas változatainak rendelkezésükre bocsátásával semmilyen esély nem lett volna a közigazgatási eljárás eredményének megváltoztatására.

281. A Tanács és a Bizottság e részek elutasítását javasolja.

ii) Elemzés

282. Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 6. cikkének (7) bekezdése alapján az exportőrök és a rendelkezésben felsorolt egyéb érdekelt felek, ha írásban kérik, az Unió vagy a tagállamok hatóságai által készített belső dokumentumok kivételével minden olyan, a vizsgálatban érdekelt felek által rendelkezésre bocsátott és a vizsgálat során felhasznált információt megtekinthetnek, amely ügyük vitele szempontjából jelentőséggel bír, és amely a 19. cikk értelmében nem bizalmas.

283. Az alaprendelet 19. cikkének (1) bekezdése értelmében bármely, természeténél fogva bizalmas információt, vagy olyat, amelyet a vizsgálatban érintett felek ilyenként bocsátottak rendelkezésre, a hatóságoknak a megfelelő okok miatt bizalmasként kell kezelniük. E rendelkezés (2) bekezdése többek között előírja, hogy a bizalmas információt rendelkezésre bocsátó érdekelt feleknek ezekről az adatokról egy nem titkos összefoglalót kell készíteniük. Ugyanezen cikk (3) bekezdése szerint, ha a titkosság iránti kérelem nem látszik indokoltnak és ha az információ szolgáltatója nem hajlandó az információt rendelkezésre bocsátani vagy engedélyezni annak vázlatos vagy összegzett közzétételét, az ilyen információt figyelmen kívül lehet hagyni, kivéve ha arra alkalmas források kielégítően bizonyítják az információ helyességét.

284. Az Elsőfokú Bíróság előtt a Niko Tube és az NTRP előadta, hogy az alaprendelet 19. cikke (3) bekezdésének megfelelően az intézmények érvényesen nem vehették figyelembe a bizalmas adatokat, mivel azok nem szerepeltek nem bizalmas összefoglalóban.

285. E tekintetben a megtámadott ítélet 130. pontjában az Elsőfokú Bíróság megállapította, hogy az alaprendelet 19. cikke (3) bekezdésének szövege a Bizottság számára pusztán a lehetőségét írja elő annak, hogy figyelmen kívül hagyjon olyan bizalmas információkat, amelyeknek a nem bizalmas összefoglalója nem áll rendelkezésre.

286. Meg kell állapítani, hogy a Niko Tube és az NTRP nem kifogásolta ezt az értelmezést, amely mindent összevéve álláspontom szerint helyes. Célszerű ugyanis mindenesetre megállapítani, hogy a dömpingellenes intézkedések területén a bizonyítást az jellemzi, hogy a megvizsgált dokumentumok gyakran üzleti titkokat vagy más nyilvánosságra nem hozható, vagy csak szigorú korlátok mellett nyilvánosságra hozható információkat tartalmaznak. Ennélfogva, ahogy azt az alaprendelet 6. cikkének (7) bekezdése, valamint 19. cikke is bizonyítja, automatikusan nem kell kizárni a bizonyításból azon terhelő bizonyítékokat tartalmazó dokumentumokat, amelyekben bizonyos információk bizalmas jellegét meg kell őrizni. [40]

287. Ezzel szemben a Niko Tube és az NTRP először azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem ellenőrizte a megtámadott ítélet 132. pontjában szereplő dokumentumok listáján – amelyekkel kapcsolatban megállapította, hogy azokról nem bizalmas összefoglalók készültek –, hogy ezek alapján az összefoglalók alapján a Niko Tube és az NTRP elegendő mértékben ismerte-e a szóban forgó dokumentum vagy dokumentumok lényeges tartalmát.

288. Márpedig, ahogy azt a Bizottság a csatlakozó fellebbezésre benyújtott válaszbeadványában kifejtette, ez az érvelés nem kapcsolódhat az elsőfokú eljárásban ismertetett jogalaphoz, amely csak az említett dokumentumok bizonyítékként való elfogadhatatlanságára vonatkozott, mivel ezek a dokumentumok olyan bizalmas információkat tartalmaztak, amelyekről nem készült bizalmas adatokat nem tartalmazó összefoglaló. Ilyen körülmények között nem az Elsőfokú Bíróság feladata volt, hogy – miután megállapította, hogy az alaprendelet 19. cikke (2) bekezdésének alkalmazásában bizalmas adatokat nem tartalmazó összefoglalók készültek – valamennyi említett dokumentum tartalmát ellenőrizze.

289. Másodszor a Niko Tube és az NTRP lényegében azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem vizsgálta meg az alaprendelet 19. cikke (3) bekezdésének megsértésre vonatkozó valódi jogalapot, hanem csupán azt értékelte, hogy a megtámadott ítélet 133. pontjában felsorolt bizalmas adatok Bizottság általi felhasználása, anélkül, hogy azoknak létezett volna bizalmas adatokat nem tartalmazó változata, az elsőfokú eljárás felperesei védelemhez való jogának megsértését jelentette-e.

290. Ez az érvelés nem meggyőző.

291. Fontos ugyanis emlékeztetni arra, hogy az alaprendelet 19. cikkének (3) bekezdése a bizalmas információt szolgáltató – de az információ általános vagy kivonatos formában történő nyilvánosságra hozatalát engedélyezni nem kívánó – érdekelt fél és a dömpingellenes vizsgálatot végző azon intézmény közötti viszonyokat szabályozza, amely úgy is határozhat, hogy az információt figyelmen kívül hagyja, kivéve, ha más megfelelő források alapján meggyőző módon bizonyítható, hogy az információ helytálló.

292. Márpedig a vizsgálatot végző intézmény úgy döntött, hogy a szóban forgó információ felhasználható, amit pedig, ahogy arra már utaltam, az alaprendelet lehetővé tesz számára, a fennmaradó kérdés pedig a vizsgálatban részt vevő egyéb érdekelt felek tekintetében az, hogy egy ilyen felhasználás érintheti-e a védelemhez való jogukat.

293. Ilyen körülmények között, bár igaz, hogy az Elsőfokú Bíróság formálisan nem minősítette át az elsőfokú eljárás felperesei által hivatkozott, az alaprendelet 19. cikkének (3) bekezdésére vonatkozó jogalapot, a Niko Tube és az NTRP nem kifogásolhatja azt, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 133–135. pontjában megvizsgálta, hogy a megtámadott ítélet 133. pontjában felsorolt bizalmas

40 — Lásd analógiával a C-407/04. P sz., Dalmine kontra Bizottság ügyben 2007. január 25-én hozott ítélet (EBHT 2007., I-829. o.) 47. és 48. pontját. Lásd e tekintetben még a Szerződés 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1, 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 27. cikkének (2) bekezdését. Emellett az Európai Unió Alapjogi Chartájának (HL C 83., 389. o.) 41. cikke előírja többek között, hogy a megfelelő ügyintézéshez való jog magában foglalja „mindenkinek a jogát arra, hogy a személyére vonatkozó iratokba a bizalmas adatkezeléshez, illetőleg a szakmai és üzleti titokhoz fűződő jogos érdekek tiszteletben tartása mellett betekintsen”.

adatok Bizottság általi felhasználása, anélkül, hogy azoknak létezne nem bizalmas változata, az elsőfokú eljárás felperesei védelemhez való jogának megsértését vonta maga után. Ez volt álláspontom szerint ugyanis azon lényegi vizsgálat tárgya, amelyet az Elsőfokú Bíróságnak az elsőfokú eljárásban előadott jogalappal kapcsolatban el kellett végeznie.

294. Harmadszor, a Niko Tube és az NTRP azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem juthatott arra a következtetésre, ahogy azt a megtámadott ítélet 135. pontjában tette, hogy a VMOG Egyesült Királyság által a kérdőívre adott válasz, a Productos Tubulares által a mintavétel előtti kérdőívre adott válasz és a Dalmine 2006. május 24-i, a Tenaris West Africa társaságra vonatkozó elektronikus üzenete nem bizalmas változatainak az elsőfokú eljárás felperesei rendelkezésére bocsátásával nem lett volna kilátás a közigazgatási eljárás eredményének megváltoztatására.

295. E tekintetben emlékeztetni kell mindenekelőtt arra, hogy miután megjelölte azokat a fent említett dokumentumokat, amelyek nem képezték nem bizalmas összefoglaló tárgyát, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 134. pontjában rámutatott, hogy az ítélkezési gyakorlattal összhangban az eljárás irataihoz való hozzáférés jogának megsértése csak akkor vonhatja maga után a megtámadott rendelet teljes vagy részleges megsemmisítését, ha a szóban forgó dokumentumok rendelkezésre bocsátása esetén akár csekély lehetőség is lenne a közigazgatási eljárás eredményének megváltoztatására, feltéve, hogy az érintett vállalkozás hivatkozhatott erre az említett eljárás során.

296. Ez az értékelés jogilag nem téves. Emellett az nem képezi a Niko Tube és az NTRP kifogásainak tárgyát.

297. Ezt követően, alkalmazva a jelen ügyben az említett vizsgálatot, az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 135. pontjában megállapította, hogy „a jelen ügyben [az elsőfokú eljárás felperesei] azt állítják, hogy szükségük lett volna e dokumentumokra annak bizonyítására, hogy torzította a kárelemzést az, hogy a VMOG Egyesült Királyság, a [Productos Tubulares] [41] és a Tenaris West Africa nem adott választ a kérdőívre. Márpedig az Elsőfokú Bíróság a fenti 101., 108. és 107. pontban már megállapította, hogy a Tanács nem követett el nyilvánvaló értékelési hibát azáltal, hogy úgy vélte, nem befolyásolta a kármeghatározást, hogy a VMOG Egyesült Királyság, a Productos Tubulares és a Tenaris West Africa nem adtak választ a kérdőívre, illetve válaszaikat figyelmen kívül hagyták. Következésképpen a VMOG Egyesült Királyság által a kérdőívre adott válasz, a Productos Tubulares által a mintavétel előtti kérdőívre adott válasz és a 2006. május 24-i elektronikus üzenet nem bizalmas változatainak [az elsőfokú eljárás felperesei] rendelkezésére bocsátásával nem lett volna kilátás a közigazgatási eljárás eredményének megváltoztatására.”

298. Márpedig annak ellenére, hogy nem vitatott, hogy megismerhették a jogvita tárgyát képező dokumentumokat az Elsőfokú Bíróság előtt folyó eljárásban, ezzel a következtetéssel szemben a Niko Tube és az NTRP pusztán csak azt adja elő csatlakozó fellebbezésében, hogy nagyon valószínű, hogy a releváns információk kívánt időben történő közlése esetén pontosan kidolgozhatta volna az érveket, és különösen az eredmény módosítására alkalmas bizonyítékokat, valamint, hogy csak ezen információk birtokában dönthettek volna arról, hogy ismertetnek-e álláspontot, vagy nem.

299. Ezek az általános megfontolások nem felelnek meg az Elsőfokú Bíróság érvelésében megjelenő téves jogalkalmazás bizonyítására irányuló követelménynek. A legkisebb utalást sem tartalmazzák arra nézve, hogy utóbbi oly módon ferdítette volna el a bizonyítékokat, hogy nyilvánvaló lenne, hogy a jogvita tárgyát képező dokumentumoknak az elsőfokú eljárás felpereseivel a közigazgatási eljárás során való közlése arra vezethetett volna, hogy a közigazgatási eljárás más eredménnyel végződik, mint amellyel zárult.

41 — Meg kell jegyezni, hogy a megtámadott ítélet tévesen a Tubos Reunidost, a mintában szereplő, a Productos Tubulareshez kapcsolt uniós termelőt említi. Erre az elírásra a fellebbezési eljárás felei nem utaltak, és az semmilyen következménnyel nem jár.

300. Negyedszer, álláspontom szerint el kell utasítani azt a részt, amely szerint az Elsőfokú Bíróság megsértette a Niko Tube és az NTRP védelemhez való jogát a megtámadott ítélet 132. és 135. pontjában. Egyrészt ugyanis az első pont csupán felsorolja azokat a bizalmas dokumentumokat, amelyekhez nem bizalmas összefoglalót készítettek, és azokat, amelyeknek nem létezik ilyen változata. Másrészt, ahogy arra már utaltam, és ahogy azt a Niko Tube és az NTRP is elismerte csatlakozó fellebbezésének 194. és 209. pontjában, utóbbiak benyújthattak észrevételeket a megtámadott ítélet 135. pontjában szereplő dokumentumokkal kapcsolatban az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás során.

301. A fenti okok összessége alapján azt javaslom, hogy a csatlakozó fellebbezés második jogalapjának az alaprendelet 19. cikke (3) bekezdésének állítólagos megsértésének vizsgálata során elkövetett téves jogalkalmazásra alapított két részét a Bíróság utasítsa el.

302. Ennélfogva azt javaslom, hogy a Bíróság a csatlakozó fellebbezést teljes egészében utasítsa el.

V – Az Elsőfokú Bíróság előtti keresetről

303. A Bíróság alapokmánya 61. cikke első bekezdésének második mondata szerint az Európai Unió Bírósága az Elsőfokú Bíróság határozatának hatályon kívül helyezése esetén az ügyet érdemben maga is eldöntheti, amennyiben a per állása megengedi.

304. A jelen esetben álláspontom szerint ez a helyzet áll fenn.

305. Ahogy azt a jelen indítvány 155. pontjában javasoltam, a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni, amennyiben az helyt adott az elsőfokú eljárás felperesei hatodik, a Niko Tube védelemhez való jogának megsértésére vonatkozó jogalapjának, annyiban, amennyiben az a SEPCO által a Niko Tube által gyártott csövekre vonatkozó ügyletek során alkalmazott exportárnak az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja szerinti kiigazítására vonatkozik.

306. Ahogy azt ugyanis már hangsúlyoztam, az Elsőfokú Bíróság ítéletének indokolása álláspontom szerint annyiban ellentmondásos, hogy a megtámadott ítélet 209. pontjában lényegében úgy ítélte meg, hogy a Niko Tube bizonyította, hogy e társaság olyan érveket fejthetett volna ki, amelyek arra vezethettek volna, hogy a közigazgatási eljárás más eredménnyel végződik, mint amellyel zárult, míg ezt megelőzően az említett ítélet 188. pontjában az Elsőfokú Bíróság az említett érvek fényében azt állapította meg, hogy a Tanács nyilvánvaló értékelési hiba nélkül végezte el a megtámadott kiigazítást a Niko Tube-bal szemben.

307. E tekintetben elegendő megállapítani, hogy a Niko Tube-nak nem sikerült bizonyítania azt, hogy az elsőfokú eljárásban előterjesztett érvek, ha azokat az a közigazgatási eljárás során közlik, alkalmasak lettek volna arra, hogy azok alapján az intézmények ne végezzék el az alaprendelet 2. cikke (10) bekezdésének i) pontja szerint kiigazítást.

308. Ilyen körülmények között álláspontom szerint a keresetnek a Niko Tube-ra vonatkozó hatodik jogalapját el kell utasítani.

309. Ennélfogva, és figyelemmel a korábban kifejtettekre, azt javaslom, hogy a keresetet a Niko Tube-ra vonatkozó részében a Bíróság utasítsa el.

VI – A költségekről

310. A Bíróság eljárási szabályzatának 122. cikke értelmében, ha a fellebbezés megalapozott, és a Bíróság maga hoz a jogvita kapcsán végleges határozatot, a Bíróság határoz a költségekről.

311. Ugyanezen szabályzat 69. cikke 2. §-a alapján, amelyet ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Ugyanakkor ugyanezen eljárási szabályzat 69. cikkének 3. §-a alapján részleges pernyertesség, illetve kivételes körülmények fennállása esetén a Bíróság elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását, vagy határozhat úgy, hogy mindegyik fél maga viselje saját költségeit.

312. Figyelemmel az általam végzett elemzésre, úgy vélem, hogy a Tanács fellebbezése (C-191/09. sz. ügy) kapcsán, amelynek részlegesen helyt kell adni a Niko Tube tekintetében, azonban amelyet el kell utasítani az ezt meghaladó részében, az ügy körülményeinek helyes értékelése alapján a két eljárás költségei a következők szerint oszthatók meg: kötelezni kell a Niko Tube-ot a Tanács részéről a két eljárás során felmerült költségek egyharmadának viselésére, a Tanácsot pedig az NTRP költségei egynegyedének viselésére.

313. A C-200/09. sz. ügyben, mivel a Bizottság a jogalapjai tekintetében pervesztes lett, azonban a Niko Tube és az NTRP is pervesztes lett a csatlakozó fellebbezésében, azt javaslom, hogy mindegyik fél viselje a saját költségeit. Mivel a Bizottság az Elsőfokú Bíróság előtt beavatkozóként lépett fel, ezért viseli az elsőfokú eljárásban felmerült költségeit is.

VII – Végkövetkeztetések

314. A fenti megfontolások fényében azt javaslom a Bíróságnak, hogy a következőképpen határozzon:

„1) Hatályon kívül helyezi az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-249/06. sz., Interpipe Niko Tube és Interpipe NTRP kontra Tanács ügyben 2009. március 10-én hozott ítéletét abban a részében, amelyben az megsemmisítette a Horvátországból, Romániából, Oroszországból és Ukrajnából származó, egyes varrat nélküli vas- és acélcsövek behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről, a 2320/97/EK és a 348/2000/EK tanácsi rendeletek hatályon kívül helyezéséről, a többek között Oroszországból és Romániából származó, egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acélcsövek behozatalára vonatkozó dömpingellenes vámok időközi és intézkedés megszűnésére irányuló felülvizsgálatának megszüntetéséről és a többek között Oroszországból és Romániából, valamint Horvátországból és Ukrajnából származó egyes varrat nélküli vas- és ötvözetlen acélcsövek behozatalára kivetett dömpingellenes vámok időközi felülvizsgálatának megszüntetéséről szóló, 2006. június 27-i 954/2006/EK tanácsi rendelet 1. cikkét.

2) A keresetet az Interpipe Niko Tube-ra vonatkozó részében elutasítja.

3) Az Európai Unió Tanácsának fellebbezését az ezt meghaladó részében elutasítja.

4) Az Európai Bizottság fellebbezését elutasítja.

5) Az Interpipe Niko Tube és az Interpipe NTRP csatlakozó fellebbezését elutasítja.

6) Az Európai Unió Tanácsa viseli saját költségeinek kétharmadát és az Interpipe NTRP részéről a két eljárásban felmerült költségek egynegyedét.

7) Az Interpipe Niko Tube viseli az Európai Unió Tanácsa költségeinek egyharmadát, és a két eljárásban felmerült saját költségeit.

8) Az Európai Bizottság viseli a két eljárásban felmerült saját költségeit.”